

SOKOLÍK

www.sokolmnichov.de

Slovo starosty

Vážené sestry, vážení bratři,
milí čtenáři a přátelé Sokola,
v roce čtyřicátého výročí opětovného
založení naší sokolské, jinak již
121 let staré jednoty v Mníchově
se vám dostává do rukou náš
Sokolík, tentokrát takřka památník.
V loňském roce jsme společně
oslavovali 150. výročí existence
Sokola a vyvrcholením všech oslav
byl XV. všesokolský slet v Praze,
který opět potvrdil sílu a jednotu naší
sokolské organizace na celém světě.
S hrdostí a v tomto duchu vás letos
zve na naše jubilejní 40. setkání do tyrolského Oetzu, kde v srpnu 1884 tragicky zahynul zakladatel Sokola

dr. Miroslav Tyrš. Jsem pyšný, že tradici těchto setkání založili členové naší mnichovské jednoty, z nichž bratr Vladimír Beneš a manželé Trunčíkovi s námi ještě stále cvičí.

Setkání v Oetzu jsou nadále projevem úcty k památce našeho zakladatele i manifestací sokolské myšlenky, kterou nezlomil ani poválečný totalitní komunistický režim v naší vlasti.

Zdravím vás a povzbuzuji!
Pracujme, cvičme a tužme se,
nebo zvesela a postaru:
sokolujme!
Nazdar!

*Zdeněk Hanzl,
starosta TV Sokol
Mníchov*

POZNÁTE HO?

Rozhovor

Před patnácti lety připravil Vladimír Beneš pro naši ročenku rozhovor s Jožkou Pejskarem, šéfredaktorem exilového Českého slova, spoluzakladatelem po válce obnovovaných mnichovských sokolských jednot a tradice našich výprav do Oetzu. Krátký rozhovor s tímto nepřítelem komunismu č. 1 mluví za všechny komentáře. Krátce po jeho uskutečnění bratr Josef Pejskar v USA zemřel.

Bratře Pejskare, oslovuji tě jako pamětníka sokolské historie v Mnichově – v Německu. Naše jednota teď slaví dvacet pět let trvání...

Dříve než budeme hovořit o ustanovení nynější sokolské jednoty, musíme se obeznámit s historií dřívější sokolské činnosti v Mnichově. V Mnichově existovala sokolská jednota už v letech dvacátých a třicátých a mnozí si dobře pamatujeme, když o všesokolském sletu v roce 1938 pochodovala sokolská jednota v Praze, šla za praporem s hákovým křížem nacistického Hitlerova Německa. Budila tím velkou pozornost a my všichni, kteří jsme tehdy sledovali průvod (v osmatřicátém roce!), jsme si uvědomovali, za jakých podmínek naši bratři a sestry v Mnichově asi mohou vyvíjet svou činnost. Netrvalo dlouho, snad tři, čtyři roky, a sokolové v Mnichově byli podobně jako Sokol v tak zvaném Protektorátu rozpuštěni a sokolská jednota zanikla.

Jožka Pejskar v Oetzu, 1974.

Zprava: Josef Paul (starosta), Nad'a Paulová, Líba Polášková, Alenka Benešová, dr. Alena Benešová, Jožka Pejskar, Marie Komárková (Sokol Bern), Irena Polášková, Václav Fořt, Miroslav Třaskalík.

Byla to velká jednota?

Sokol v Mnichově byl poměrně početný, většina krajanů, kteří přicházeli po první světové válce do Mnichova, se stala příslušníky sokolské jednoty, a tak Sokol Mnichov už tehdy před druhou světovou válkou měl v Mnichově své jméno.

Takže to byl první Sokol Mnichov.

Po druhé došlo k ustavení sokolské jednoty v roce 1952 z mého popudu, a to z členů, kteří tehdy byli zaměstnáni v rozhlasové stanici Svobodná Evropa. Podařilo se nám získat tělocvičnu v Turnvereinu, který se nalézal nedaleko rozhlasové stanice Svobodná Evropa, tuším na Tivoli, jestli se nemýlím – u Tivoli Brücke – ale dneska ta tělocvična už neexistuje. Byla zbourána a byla tam vybudována silnice. My jsme tehdy cvičili, sportovali a pořádali zájezdy do Alp. Byl jsem starostou, jednatelem byl bratr dr. Borecký, pokladníkem – už si vzpomínám – bratr Lonovič, náčelníkem a cvičitelem bratr Vlasta Lorenc. Jednota čítala asi kolem dvaceti členů a činnost jsme vyvíjeli asi tak do roku 1964, kdy většina členů emigrovala do Spojených států nebo jinam, a zbyla nás už jednoduše hrstka. Takže nemělo význam udržovat jednotu při životě. A tak jsme ji zlikvidovali. Vzpomínám si, že zbytek – zůstatek peněz dvanáct marek, které zůstaly v pokladně jednoty – bratr Lonovič předal tehdy mně a já jsem je zaregistroval do pokladny novin Českého slova.

Takže ta naše jednota, co teď slaví dvacet pět let trvání, byla třetím Sokolem v Mnichově...

Po roce 1968 přicházelo do Mnichova, tak jako do mnoha jiných svobodných zemí na Západě, mnoho uprchlíků, kteří odešli z naší vlasti po sovětské invazi a invazi dalších čtyř zemí Varšavského paktu a hledali svobodu na Západě. V Mnichově jich bylo poměrně hodně. Uvědomil jsem si, že přišel čas, abychom Sokol obnovili. Během roku 1972, někdy na podzim, jsem měl jednání s bratrem Pulcem a sestrou Pulcovou, kteří, když jsem se zmínil o tom, že uvažujeme o obnovení sokolské jednoty v Mnichově, se mi přihlásili ke spolupráci. S jejich pomocí jsme mohli ustavit přípravný výbor. Scházeli jsme se příležitostně, ale nejméně jednou týdně v Domu setkání. Tehdy jsem měl poprvé možnost se seznámit ještě s dalšími zájemci o vstup do jednoty, myslím, že to byli manželé Trunčíkovi, sestra Paulová, sestra Formanová, ty a tvoje manželka Alenka Benešová a ještě někteří další.

Největším problémem tehdy bylo zajistit tělocvičnu...

Ano, zajistit místnost, kde bychom mohli cvičit, byl velký problém. Obrátil jsem se tehdy o informaci a pomoc k manželům Svobodovým – panu Miloši Svobodovi a paní Elišce...

Ti vedli Českou sociální pomoc e.V. v Mnichově...

...kteří se nabídli, že nám u školských úřadů města Mnichova pomohou místnost vhodnou k cvičení najít. Teprve potom jsme mohli cvičit.

A jak to bylo se stanovami pro sokolskou jednotu Mnichov?

Pokud jde o stanovy, měli jsme už jisté zkušenosti, které jsme učinili s naší jednotou v roce 1952 a později. Tehdy jsme zažádali příslušné úřady v Mnichově o schválení stanov. Avšak úřady – Amtsgericht – požadovaly, abychom se nejme-novali oficiálně Sokol.

Víš proč?

S odůvodněním, že nechtěly, aby měly kvůli Sokolu nepříjemnosti od stran nebo organizací, které byly proti Sokolu nějak zaujaty. My jsme se přesto i nadále snažili o registraci a vzpomínám si v souvislosti s tím, že naši sokolští pracovníci byli několikrát pozváni na úřad a celou záležitost jsme tehdy neskončili a nesmířili se...

Ale to už Sokol „fungoval“ i bez povolení...

My jsme ovšem pro svou činnost byli nadále sokoly a měli i své stanovy – ale tyto stanovy nebyly nikdy úřady schváleny. Proto jsme si přáli při přípravě stanov pro nově ustanovenou jednotu v roce 1972 mít stanovy, které by nenařazily na těžkosti u příslušných úřadů. A za tím účelem jsme tehdy požádali Elišku Svobodovou, aby nám byla při přípravě stanov nápomocna. Především šlo o jejich překlad a o doručení na příslušná místa. Což se také stalo.

To znamená, že když jste vyřídili tady tu otázku, jmenovali jste přípravný výbor a mohli jste svolat ustavující schůzi Sokola. Kdy k té schůzi došlo?

Vzpomínám si, že k tomu došlo začátkem roku 1973.

A před tím: jakou jste vyvíjeli činnost?

Měli jsme možnost cvičit – cvičili jsme – pořádali jsme také výlety, ale hlavní myšlenka, kterou jsem přednesl na jedné schůzi, byla, abychom založili tradici zájezdů do Oetzu, kde zakladatel sokolstva,

Kolik nám opravdu je? Kdy byla naše jednota ustavena?

Malý přehled výročí

147 let uplynulo od založení tělocvičné jednoty českými studenty kolem umělecké skupiny Škréta na mnichovské akademii (1866).

138 let uplynulo od založení tělocvičné jednoty Slovan v Mnichově (1875).

122 let uplynulo od účasti mnichovských sokolů v průvodu II. sokolského sletu v Praze 1891.

121 let uplynulo od přejmenování tělocvičné jednoty Slovan na sokolskou jednotu.

61 let uplynulo od prvního poválečného založení jednoty bratrem Pejskarem (1952).

40 let uplynulo od znovuzaložení naší jednoty bratrem Pejskarem, manželi Paulovými, Benešovými a Trunčíkovými (1973).

Historická data naší jednoty ke čtyřicátému výročí

12. 10. 1972 se poprvé sešel přípravný výbor.

29. 11. 1972 se konalo první cvičení v tělocvičně v Boschetsriederstrasse 35.

1. 1. 1973 byla podána 1. přihláška bratrem Jožkou Pejskarem.

7. 3. 1973 první kulturní akce v tělocvičně v Boschetsriederstrasse (vzpomínková oslava narozenin zakladatele a prvního prezidenta Československé republiky T. G. Masaryka).

21. 11. 1973 registrace spolku německými úřady (jako 1. Sokol-Verband in der BRD).

23. 3. 1974 se konala 1. valná hromada v Domě setkání za přítomnosti náčelnice Západoevropské župy Marie Komárkové a člena Ústředí Československého sokolstva a starosty Švýcarského okrsku Františka Kroutila. Starostou byl zvolen bratr Josef Paul.

1. 6. – 3. 6. 1974 první setkání sokolů v Oetzu.

29. 10. 1974 beseda se sestrou Marií Provazníkovou, místostarostkou Ústředí Československého sokolstva v zahraničí. Po besedě se sestra Provazníková nabídla, že si vezme nad naši jednotou patronát.

My jsme její nabídku s díky přijali a jsme na ni dodnes hrdí.

29. 10. – 6. 11. 1974 cvičitelská škola pro členy mnichovské jednoty pod vedením sestry Provazníkové.

podzim 1974 vyšlo 1. číslo časopisu Sokolík.

dr. Miroslav Tyrš, zahynul.

Dozrál jsem k názoru, že jako jednota, která je nejbližší Oetzu, má tuto pravomoc nebo lépe řečeno povinnost něco podobného organizovat. Došlo k tomu ještě v témže roce, to znamená, koncem května nebo v červnu, přesně si dneska nepamatuji, jsme uspořádali první zájezd do Oetzu, který se velmi zdařil, a pak v příštích letech se tyto zájezdy opakovaly.

Děkuji za rozhovor.

Byl jsem u toho

Před čtyřiceti lety byl oficiálně založen TV Sokol Mnichov. Přípravný výbor se však sešel již rok a půl předtím na popud vydavatelů exilových novin – Českého slova bratra Jožky Pejškara a Národní politiky pana Miloše Svobody.

Byl jsem nejmladším členem přípravného výboru. Mimo již jmenovaných byli další členové výboru sestra dr. Alena Benešová s manželem Vladimírem, manželé Pulcovi a Paulovi, Naďa Paulová a dr. Šafář. Mezi přítomnými byl ještě jeden pán, jehož jméno si nepamatuji. Vylákal od všech členů přípravného výboru po 100 markách a již jsme ho nikdy neviděli.

Za pomoci paní Svobodové jsme získali tělocvičnu a 29. 11. 1972 jsme ve škole v Boschetsriederstrasse začali pravidelně cvičit. Cvičení vedla sestra Pulcová. V tělocvičně se 7. 3. 1973 konala také naše první kulturní akce – vzpomínková oslava narozenin zakladatele a prvního prezidenta Československé republiky T. G. Masaryka.

Výraznou silou a organizátorkou byla sestra dr. Benešová, jež připravila stanovy a vyřizovala potřebná povolení u německých úřadů.

Hlavní myšlenka bratra Pejškara byla uspořádat výlet do Oetzu – místa, kde v roce 1884 tragicky zahynul zakladatel Sokola dr. Miroslav Tyrš. Bratr Pejskar připomenul, že jednota, která je Oetzu nejbližší, má nejen právo, ale i povinnost taková setkání uvést v život.

Poprvé jsme přijeli na „sokolský výlet“ v roce 1974 na svatodušní svátky. Bylo nás 75 účastníků, nejen sokolů

a československých vlastenců z Mnichova, ale i několik bratrů a sester ze Švýcarska. Byl jsem tehdy náčelníkem a měl jsem se sestrou Benešovou na starosti celou organizaci. Tam, kde býval místní starý kempink, bylo nutno posekat trávu, shrbat ji a nechat odvézt. O dřevo na táborový oheň se postaral bratr Vláďa Beneš a činí tak dodnes.

V té době nebyl v Rakousku ještě tak rozvinutý turistický ruch, jako je tomu dnes. S pomocí místního pana faráře jsme vše zvládli. Většinu účastníků nechal farář A. Haueis přespat v mládežnické ubytovně na faře. Zorganizoval nám také setkání s pamětníci tragické události. Věchá, 95 let stará babička si pamatovala, jak nehybné tělo dr. Tyrše vezli na povoze přikryté bílou plachtou. Také si pamatovala, že jedna noha nebyla úplně přikrytá a ona si jako malé dítě sáhla na studený palec zemřelého. Po úspěšné výpravě k peřejím, místě skonu dr. Miroslava Tyrše, jsme si předsevzali, že se pokusíme toto vzpomínkové setkání zopakovat i v příštích letech – a činíme tak po čtyřicet let dodnes.

Jenda Truncík, čestný starosta

Vladimír, Američan ze Šumavy

Vladimír, nejstarší a zakládající člen naší jednoty, chemicko-technologický inženýr (in spe), v jedenadvaceti letech prchnul přes Železnou Rudu do Bavorska. Psal se rok 1948. Trochu nesnesl řádění komunistů, trochu se mu nechtělo na vojnu, a tak se přihlásil na brigádu vedenou bratrem Pavlem do pohraničí. Ve skautském táboru se staral o administrativní nutnosti s potravinovými lístky a okukoval hraniční kameny a svahy na bavorské straně.

Financové střežící tehdy hranici se o skautíky moc nezajímali, spíše o vlasovce a ještě více o vyhnané Němce, kteří se za tmy tajně vraceli do svých domovů v Čechách pro cennosti, které si nesměli při vyhnání vzít s sebou.

Za války pobýval Vladimír v posádkovém městě v jihočeském Písku až do maturity. Zajímala ho především plovárna, čarující řeka tak opěvovaná Šrámkem – a koupající se děvčata, žáčky kuchařské školy, jak se tehdy říkalo vyšší hospodářské.

Zamiloval se do spolužačky, až jednou po převratu se s ní při třídním setkání po padesáti letech sešel. Pro Aničku nakreslil kdysi výkres a Anička za něj dostala lepší známku nežli za svůj výtvar Vladimír.

Vladimírovův otec, který se navrátil jako legionář z italské fronty, byl přeložen ke strážní na maďarskou hranici a tam malý Vladimír, tehdy již v páté třídě, poprvé poznal národnostní nenávisť: kolem projíždějící maďarský vozka jej šlehl přes záda bičem, prostě jen proto, že byl Čech. „Dlouho jsem měl na zádech buřta po biči, co mi bylo platné, že vozka potom dostal úřední pokutu,“ komentuje Vladimír.

„Po komunistickém převratu už nebyl můj otec stranicky prověřen, tudíž hlídat hranici nesměl. Nebyl komunist, takže se z italského legionáře a finance stal úředník v kanceláři.“

Vladimír popadl učebnici němčiny a angličtiny, stačil se rozloučit s rodiči a přihlásil se na borůvkovou brigádu skautských oddílů bratra Pavla. Hledali borůvky a hledali, až našli hraniční kameny a s kamarádem seběhli jako kluci i s učebnicemi svahem dolů do Bavor. Ve sběrném táboře nejprve v Regensburgu a pak v Ludwigsburgu se čekalo na rozhodnutí emigračních komisí IRO na odjezd do Kanady, Austrálie, Francie nebo Anglie apod. To trvalo několik měsíců, ale někdy i celý rok nebo i dva. Plánovali, plánovali a nakonec je oba odvezli po půl roce do nalodovacího tábora do Janova. Kamarád odjel do Austrálie první. Po dvou týdnech čekání

v přístavu se Vladimír dověděl, že se úřady spletly a do Austrálie poslali místo něj jiného pana Beneše, a tak se náš utečenec Vladimír Beneš vrátil zpět do Bavor. V té době se již jeho budoucí žena Alena slaňovala z druhého patra ženské věznice v Lomnici nad Popelkou na útěku před trestem smrti z komunistického vězení a skrývala se v senicích poblíž rakouské hranice (*reportáž v Sokolíku 2008*). Pavel Tigrid a několik redaktorů vznikajícího Rádía Svobodná Evropa hledali budoucí hlasatele, redaktory, režiséry a další zájemce –

a z Vladimíra se záhy stal produkční šéf českého vysílání Svobodné Evropy. Od konce června 1949 sestavoval pracovní plány, vybíral režiséry, přiděloval studia a obsazoval do nich hlasatele vysílání: Rozinu, Mirka Podivinského, Milana Schulze, Karla Kryla, Slávu Volného, Lídu Rakušanovou, Karla Jezdinského, Josefa Jedličku, básníka Ivana Diviše a mnoho jiných neméně slavných, včetně špióna Minaříka.

S panem dr. Remešem se v rádiu jednoho dne objevila nová sekretářka Alena Ticháčková. Netrvalo dlouho a stala se Vladimírovou spolupracovnicí. „No dělali jsme spolu takové praktické voloviny,“ vzpomíná Vladimír. „Chodili jsme na obědy do kantýny a pak do různých hospod a o víkendech na výlety po horách.“ Brzo se jim narodil syn Michal a pár let potom Alenka, naše nynější matrikářka. Ale ještě předtím stačili spolu a s bratrem Pejskarem sepsat stanovy mnichovského Sokola a v dostatečném počtu nadšenců jej založit. Vladimír jako zaměstnanec Svobodné Evropy a nekomunista se automaticky stal Američanem, ale kdyby chtěl navštívit New York, kde je domovský hlášen, musel by bydlet v hotelu. Tak raději žije v Mnichově a občas se podívá do staré vlasti. V naší jednotě má za sebou snad všechny funkce – až na náčelníka – ale především už od počátku s námi bez přestání – pětadesátiletý jinoch – každé pondělí pilně cvičí a občas i do pokladny přidá.

Ivan Steiger

Muzeum hraček v sokolském obležení

V neděli 25. dubna 2010 se mohli mnichovští sokolové znovu přenést do svých dětských let. Po společné návštěvě muzea hraček na Pražském hradě před pěti lety nás totiž Eva a Ivan Steigerovi tentokrát pozvali do svého muzea mnichovského. Sešli jsme se v půl dvanácté přímo v podloubí Staré radnice, v jejíž věži se muzeum nachází.

Po nezbytném fotografování jsme se nahnuli dovnitř, čímž se muzeum na dvě

hodiny dostalo do úplného obležení sokolů a jimi pozvaných přátel. Nejdříve nás Ivan krátce zasvětil do kouzelného světa hraček, jejich tvůrců i sběratelů, což nejlépe vystihl výrokem, že „hračka je umění pro děti“. Samozřejmě nám vyprávěl i o svých sběratelských začátcích a o pozdější historii vzniku muzea. Potom nás provedl jednotlivými patry, a to téměř doslova od střechy až po sklep. Jeho výklad byl velmi poutavý a o některých exponátech jsme se dozvěděli velmi zajímavé informace, které bychom při normální prohlídce jen z popisných štítků vyčíst nemohli. Tím, že nám Ivan umožnil trochu nahlédnout do osobního zákulisí, mohli jsme najednou vidět vystavené hračky i z jiného úhlu pohledu a z jiného odstupu než běžný návštěvník.

A poněvadž nám při dvouhodinové prohlídce značně vyhládlo a taktéž vyschlo v krku, využili jsme slunečného počasí a společně jsme zakončili krásné nedělní odpoledne v nedaleké zahradní restauraci...

Evo a Ivane, moc děkujeme za pozvání a zorganizování této vydařené sokolské akce!

Jaroslav Verner

Kněžské jubileum

V neděli 11. července 2010 oslavil náš mnichovský farář, páter Slávek Švehla, 25. jubileum svého kněžského vysvěcení. Slavnostní bohoslužby i následné oslavy na Velehradě se zúčastnili i mnichovští sokolové, kteří předali jubilantovi malý dárek s blahopřáním a poděkovali mu za velmi obětavou spolupráci.

Páter Slávek neboli Bohuslav Švehla (zcela vpravo) se sokolskými gratulanty.

Volejbalové turnaje 2010

Říčany I

Když nás v lednu letošního roku Sokol Říčany a Radošovice pozval na volejbalový turnaj do Mnichovic, ani jsme nevěděli, zda vůbec postavíme mužstvo a získáme dostatečný počet hráček a hráčů pro smíšený turnaj, tedy čtyři hráči a dvě hráčky.

Ale podařilo se a v pátek 29. ledna 2010 odpoledne jsme vyrazili z Mnichova do Říčan, kde nás večer čekalo příjemné setkání se členy hostitelské sokolské jednoty při dobrém moku a jídle v jedné z místních hospůdek.

Turnaj se hrál další den v nedalekých Mnichovicích, s tajuplným názvem místa Šibeniční vrch, kam jsme se v sobotu ráno

přemístili. Hrál se v největším dřevěném srubu Evropy o rozloze 1150 m² a o objemu dřeva 1100 m³, s krásnou restaurací a vším, co je k tomuto turnaji třeba. Zvěřinové hody jen pozvedly výbornou náladu turnaje.

Šest přihlášených mužstev hrálo systémem „každý s každým“ na dva sety. Musíme přiznat, že ačkoliv úroveň turnaje nebyla až zas tak vysoká, nevyhráli jsme ani jediný set a obsadili čestné poslední místo. V sobotu večer jsme byli ještě pozváni na příjemné posezení s kytarou v říčanské

restauraci Labuť a v neděli jsme se vrátili v pořádku a řádně unaveni zpět do Mnichova.

Velké poděkování patří našim hostitelům a přátelům ze Sokola Říčany a Radošovice, zvláště pak Romanovi za výbornou organizaci turnaje, všem mužstvům turnaje, personálu srubu za chutné pohoštění, dále pak všem našim sestřím a bratrům, kteří nás reprezentovali, a také všem našim fandům, kteří nás přijeli do Mnichovic povzbudit.

Říčany II

Po našem volejbalovém debaklu v lednu jsme se odhodlaně rozhodli přijmout nové pozvání Sokola Říčany a Radošovice k odvetě a účasti na dalším jejich turnaji v Mnichovicích, kde jinde, než na Šibeničním vrchu.

A tak jsme vyrazili v pátek 26. března do Říčan a v restauraci U Kozlů nás opět čekalo vřelé přivítání od místních sokolů a sokolek v čele se starostou ing. Petrem Hruběšem. Při dobrém jídle a pití jsme znovu probrali detaily turnaje a celkovou situaci v Sokole samém. Šest mužstev hrálo opět systémem „každý s každým“ na dva sety.

Náš úkol byl jasný, neskončit zase poslední. A tak jsme se snažili ze všech sil, dařilo se nám i několik setů vyhrát a pomalu jsme se odlepovali od konce tabulky a začali se propracovávat do čela turnaje.

Během posledního zápasu jsme dokonce začali věřit i na třetí místo v celkovém pořadí a po skončení turnaje a vyhlášení výsledků jsme nevěřili svému sluchu, když nám byl předán pohár za druhé místo, velikoněční čokoládové vejce a láhev staré myslivecké. Naše radost z tak dobrého umístění a z ceny byla bezmezná.

V sobotu večer jsme byli opět pozváni na příjemné posezení s kytarou v říčanské restauraci U Kozlů a v neděli jsme se vrátili řádně unaveni do Mnichova. Velké poděkování patří opět našim hostitelům a přátelům ze Sokola Říčany a Radošovice, všem mužstvům turnaje, hlavně pak všem našim sestřím a bratrům, kteří nás reprezentovali, a to nejhlavnější poděkování patří našemu bratru Vláďovi Benešovi za jeho finanční pomoc, bez které bychom se krásného turnaje na Šibeničním vrchu nemohli vůbec zúčastnit.

Zdeněk Hanzl

Oetz 2010

37. ročník jsme po třech letech organizovali zase my – sokolové z Mnichova.

A jak se zdá, tak i Pán Bůh a sv. Petr nad námi drží svou ochrannou ruku, protože mezi hojnými dešti nám dopřáli nádherné slunečné počasí po celý prodloužený svatodušní víkend.

Během pátku a soboty jsme se postupně sešli na louce nedaleko Piburského jezera spolu s našimi bratry a sestrami ze Švýcarska, Vídně a Říčan. Včetně milých hostů z Plzně, folklorní skupiny Skanzen.

Ta nás potěšila v pondělí po mši nejen pěknou lidovou hudbou s trefnými texty ze života, ale i zajímavou taneční choreografií v slušivých chodských krojích. A také pěknými pěveckými podvečery u našeho táborového ohně.

Sobotní program byl volnější. Někteří zůstali nahoře na louce a hráli volejbal. Jiní se vydali prozkoumat malebné údolí Oetztal – jako my s Jardou, jeho kamarádkou Lenkou a Veronikou. Taková pravěká

vesnice v Umhausenu umožní nahlédnout do minulosti a udělat si představu, jak naši dávní předci asi žili. Já jen doufám, že tepelná izolace kožešin byla větší než izolace dřevěných srubů, skrz které bylo vidět k sousedům. Vyzkoušeli jsme si luk i šípy, podrobně prozkoumali pec na vypalování hliněných výrobků a závčas přestali zkoumat přítomnost včel v úlu. Po ukončení prohlídky areálu jsme se vydali k nejvyššímu tyrolskému vodopádu Stubeifall (159 m). Vystoupali jsme až na poslední vyhlídkovou plošinu nad vodopádem, ale přesto nejkrásnější místo bylo úplně dole, kam s mohutným hukotem dopadala voda a v tříšti kapiček se tvořila duha.

V 18 hodin proběhlo slavnostní zahájení a přivítání všech zúčastněných. Náš bratr

Vláša Beneš s nejmladší generací zapálil olympijský – tedy sokolský oheň – a oblíbené opékání špekáčků a společné zpívání mohlo začít.

Neděle byla ve sportovním duchu. Od půl desáté se hrál volejbalový turnaj. Naše mnichovské družstvo statečně obhájilo loňskou bronzovou medaili. První se umístilo družstvo z Vídně, druhý skončil Luzern, na chvostu tabulky zůstalo i přes bojovnou snahu družstvo z Říčan.

tanečního souboru. A potom bronzová pamětní medaile ČOS, která mu byla udělena za jeho dlouholetou činnost a zásluhy v Sokole. Na závěr vystoupení předal náš starosta Zdeněk štafetu organizace Oetzu do Vídně.

Siláci z Vídně zvítězili i při soutěži přetahování lanem. Následoval běh kolem jezera, kde nás Standa výborně a i vtipně reprezentoval. Po návratu všech běžců (i těch, o nichž nikdo nevěděl) si Jarka vzala na starost sportovní program pro děti.

Nutno zmínit, že letošní sokolský program byl trochu narušován přenosy finálových zápasů mistrovství světa v hokeji, ale přesto se zvládlo vše harmonicky propojit. Fanoušci na stadionu nebo u televizních obrazovek nezažijí to kouzlo noční horské louky a posezení kolem ohně pod hvězdnou oblohou s vůní špekáčků a grilovaného masa. Přes SMS jsme zůstali ve spojení se zbytkem světa.

Zdeněk předává bratru Maternovi štafetový kolík pořádání Oetzu.

Jak bohoslužby, tak i tradičního průvodu k pomníčku zakladatele Sokola dr. Miroslava Tyrše se zúčastnila rakouská televize ORF.

Vítězství České republiky nás velmi potěšilo a společně jsme si spontánně zapívali naši hymnu.

Svatodušní pondělí se zahájilo svatou mší dole v Oetzu, kterou tradičně sloužil páter Bohuslav Švehla. Milé a živé slovo bylo doprovázeno písněmi s kytarou a po mši následovalo vystoupení skupiny Skanzen.

Uprostřed programu jsme nachystali dvě překvapení pro našeho čestného starostu Jendu Trunčíka. Nejdříve to bylo polkové sólo se všemi členkami

Po položení květin jsme se vrátili do Oetzu a společně poobědvali. Pondělí bylo ještě teplejší než neděle a leckterý z nás se vrátil do Mnichova rudý jako „náčelník“ indiánského kmene, ale s dobrou náladou a úsměvem na tváři. Sokolu třikrát NAZDAR – ZDAR, ZDAR, ZDAR!!!

Marie Popeláková

Sokolské ZDAR v podání Jiřího Lábuse a mnichovských sokolů

Ve čtvrtek 3. června 2010 jsme využili toho, že byl v Bavorsku svátek, a vypravili jsme se do Prahy za kulturou. Náš vzdělavatel totiž obstaral pro celou početnou výpravu mnichovských sokolů vstupenky na

Jaroslavy Kretschmerové, Marka Ebena jako Jeníka a Jiřího Lábuse jako Kecala) jsme se tomu vůbec nedivili.

Po představení jsme si v divadelní kavárně ještě popovídali s herci a Vašek (Petr Vacek) nám již bez kóktání doporučil některé z dalších her Ypsilonky, které bychom si rozhodně neměli nechat ujít (naše zapisovatelka Janka si je všechny pečlivě poznamenala). Krásný večer jsme pak zakončili v pivnici U Zeleného stromu, protože nám z tolika krásných kulturních zážitků řádně vyhládlo i vyprahlo...

Evo a Ivane, děkujeme za obstarání lístků a zorganizování nádherného zájezdu do světa kultury.

Moc se těšíme na další kulturní akce a jejich pěkná zakončení.

Jaroslav Verner

P. S.: Poněvadž si nikdo z nás nevzal do divadla foťák, vznikla naše fotogalerie pouze mobilním telefonem, což se samozřejmě projevilo i na její kvalitě. Ale podstatné je, že se nám podařilo tyto neopakovatelné okamžiky – byť jen ne-uměle – přeci jen nějak zvětšit (bohužel s výjimkou společné fotky s Markem Ebenem, při níž jeden přítomný pán, který se ochotně nabídl, že nás všechny vyfotí, zřejmě nedostatečně stiskl spoušť).

divadelní představení Prodaná nevěsta, které uvádí známé Studio Ypsilon Praha. Přestože je tato vydařená hudební hra, vycházející z naší národní opery, na repertoáru divadla již 14 let, je toto představení stále vyprodané a sehnat lístky téměř nemožné. Po zhlédnutí tohoto svěžího dílka se všemi skvělými herci (za všechny uvádím pěvecky vynikající Mařenku

všední den: pondělí

Trenčín 2010

Zdalo sa, že výprava zástupcov mníchovskej sokolskej organizácie na III. Sokolské telovýchovné slávnosti a zasadanie Rady Svetového zväzu sokolstva v Trenčíne má v podtexte heslo „menej je niekedy viac“. Počet účastníkov sa každým dňom zmenšoval, až sa ustálil na šťastnom čísle 7. S týmto sme sa teda vydali na cestu na Slovensko.

Rekonstrukce Bratislavského hradu

Ten sa týči 85 metrov nad Dunajom a tvorí neodmysliteľnú súčasť panorámy Bratislavy. Pri tejto návšteve sme si mohli zblízka pozrieť nielen Hrad ako taký, ale na vlastné oči nahliadnuť pod pokrievku práve prebiehajúcej rekonštrukcie na záchranu tejto národnej kultúrnej pamiatky, ktorá je pre bežných návštevníkov Hradu pevne priklopená.

Videli sme zdobenie interiéru štukovou výzdobou, jej zlátenie, montovanie drevených prvkov. Mali sme možnosť kráčať Slávnostným schodiskom až do reprezentačných priestorov Hradu, do Rytierskej sály, do siene Veľkej Moravy. A všade nám za chrbtom dýchali dejiny, ktoré siahajú až do čias Keltov a Rimanov. Pohľad z okna Siene federácie na Slávnostné nádvorie so sochou Svätopluka i na pod nami pretekajúci mohutný Dunaj sa ozaj nenaskytne každý deň. Malebnými uličkami Starého mesta sme sa preplietli až k Mostu SNP, videli sme sídlo prezidenta SR Grassalkovičov palác i budovu Úradu vlády.

III. Sokolské telovýchovné slávnosti v Trenčíne

Popoludnie sme už trávili v Trenčíne. Zúčastnili sme sa Slávnostnej akadémie III. Sokolských telovýchovných slávností. Večer sa k našej malej delegácii pripojili zástupcovia Sokola z Paríža a z Göteborgu a v tejto zostave sme už tvorili výraznú skupinu Zahraničnej obce sokolskej. Vedno s bratmi a sestrami zo Slovenska, so zástupcami rôznych Sokolských jednôt a delegátmi zrazu sme sa zabávali pri ľudovej dychovej hudbe na večernom bankete.

Prišla nedeľa a s ňou najkrajší deň celého podujatia. Aj v Trenčíne sme zostali verní dejinám a po nespočetných schodoch sme vystúpili k Trenčianskemu hradu. Jeho prehliadka bola veľmi zaujímavá a pohľad na mesto zhora tvrdo súperil s tým bratislavským. Náš zrak nemohol prehliadnuť zaujímavé tvary na trávniku futbalového štadióna, pretože práve prebiehala príprava cvičencov na hromadné vystúpenie. Súčasne sa konalo zasadanie Rady Svetového zväzu sokolstva, kde Zahraničnú obec sokolskú reprezentoval brat Mrázek z Göteborgu.

Hromadné vystúpení

Celé mesto bolo vo vare pred hlavným vystúpením, predchádzal mu nadšený pochod cvičencov z námestia na futbalový štadión. Organizátori privítali všetkých účastníkov, medzi ktorými pochopiteľne Sokol Mníchov chýbať nemohol. Prehliadka začala veľmi pekným folklórnym programom, ktorý upútal zaplnené hľadisko.

Hromadné vystúpenie sa nieslo v znamení rozmanitosti a nápadov. Bola to zmes tradičných sokolských hromadných skladieb i nových hip-hopových, scénických, či gymnastických skladieb. Mohli sme na nich oči nechať. Atmosféra bola neopísateľná. Jedno bolo však isté. Sokolská myšlienka má dostatok pokračovateľov vo všetkých vekových kategóriách, je potrebné ju však naďalej pestovať.

Jana Hutníková

Přijetí u generálního konzula

V dubnu 2010 se nově zvolený výbor naší sokolské jednoty vypravil na Generální konzulát ČR v Mnichově, kde jej přijal generální konzul Josef Hlobil. Cílem setkání bylo vzájemné představení a seznámení nového generálního konzula s činností mnichovského Sokola. V příjemné a nefor-

mální diskusi, trvající půl druhé hodiny, se hovořilo o historii naší organizace, o jejím charakteru v době totality a nyní, o generačních odlišnostech a osobních zkušenostech dlouholetých členů, o problémech i úspěších a samozřejmě i o proběhlých a plánovaných akcích. Často se však hovor stočil i na obecnější politická, kulturní a společenská témata. Na závěr jsme se shodli, že mnichovský Sokol má co nabídnout i mladé generaci Čechů a Slováků studujících nebo pracujících v bavorské metropoli, a přestože pobyt některých z nich je jen časově omezený, vidíme budoucnost TV Sokol Mnichov i po odchodu zakladatelské generace celkem nadějně. Ivan Steiger věnoval panu generálnímu konzulovi jednu ze svých krásných knih, dále jsme mu předali vytištěné pozvánky na sokolské setkání v tyrolském Oetz, které letos organizujeme, a nakonec jsme se po sokolsku rozloučili se sborovým „NAZDAR!“ To umíme dosti hlasitě. Ještě jednou bychom chtěli poděkovat panu generálnímu konzulovi Hlobilovi za pozvání a vlídné přijetí a těšíme se na další spolupráci.

Jaroslav Verner

Účastníci setkání zleva: Jana Hutníková (zapisovatelka), Zdeněk Hanzl (starosta), Jarka Unger (revizorka), Josef Hlobil (generální konzul), Jiří Hofman (jednatel), Jaroslav Verner (pokladník), Eva Steiger (náčelnice), Ivan Steiger (vzdělavatel).

všední den pondělí kdysi: Anglická zahrada

Mnichovské sokolice chvátají v pevných šicích anglickou zahradou do naší tělocvičny v Haimhauserstrasse, aby přišly včas v 18 hodin do pondělního cvičení.

všední den: pondělí

Recepce ke státnímu svátku

Ve čtvrtek 28. října 2010 uspořádal generální konzul ČR v Mnichově slavnostní recepci u příležitosti státního svátku České republiky. Setkání se uskutečnilo v zrcadlovém sále hotelu Maritim. Mezi pozvanými zástupci krajských sdružení byli i členové našeho sokolského výboru.

Jaroslav Verner

Zleva: Jaroslav Verner (pokladník TV Sokol Mnichov), Zuzana Jürgens (ředitelka Českého centra), Josef Hlobil (generální konzul), Bohuslav Švehla (Česká duchovní služba), Zdeněk Hanzl (starosta TV Sokol Mnichov).

Ivance Bartákové, rozené Náprstkové, už byla věnována dvojstrana v minulém vydání. V roce 2010 byla uskutečněna její další výstava. O úspěchu necht' nikdo nepochybuje.

Mikulášská zábava

Když se nám v listopadu 2010 ozvala sokolská župa Jana Podlipného z Prahy a projevila přání, zda bychom se s nimi mohli v sobotu 4. prosince 2010 při příležitosti jejich zájezdu na mnichovské vánoční trhy setkat a doprovodit je i při prohlídce města, tak jsem jim sdělil, že zrovna tento den budeme mít velice nabitý program, protože odpoledne pořádně mikulášskou nadílku pro české děti a potom večer naši tradiční mikulášskou zábavu pro dospělé v Českém centru.

Po jejich spontánní reakci, že by se naši mikulášské zábavy také rádi zúčastnili a poseděli s námi při dobrém jídle a pití, mě nejdříve polil studený pot a snažil se pražským sokolům vysvětlit, že kapacita Českého centra není neomezená a při zájezdu v počtu asi padesáti lidíček je jejich účast skoro nemožná. Nicméně je to neodradilo a slíbili nám, že se uskrovní, že nám nebudou ani gastronomicky na obtíž a že jsou schopni dovézt i nějaké to hudební těleso a případně i čerta, kterého jsme neměli a pro náš program postrádali. Výbor organizace byl k tomuto vývinu událostí spíše skeptický, a tak jsem vzal vše na svá bedra a po dohodě s našim po-

kladníkem Jardou celou tu anabázi rozjel. Nejdříve jsem se v Praze setkal s Lenkou a Petrem, nám dobře známými již ze zájezdu na vinobraní do Prušánek (pamětníci ví, o čem mluvím), kteří tento zájezd organizovali, a začal s nimi projednávat konkrétní podmínky celé akce. Pražští sokolníci byli z celé akce nadšeni a poté, co náš pokladník Jarda prohlásil: „Kostky jsou vrženy,“ bylo jasné, že se již nedá od smělého plánu pražských sokolů ustoupit. Tak se tedy zrodila celá akce „mikulášení“ v Mnichově, z níž jsme měli zpočátku velké obavy.

Pražští sokolové dorazili v sobotu do Mnichova a po přivítání jsme se nechali vyvézt na olympijskou věž, prohlédli si celý olympijský areál, projeli se centrem města a navštívili muzeum hraček našeho sokola Ivana Steigera na Marienplatzu a posléze i tamější krásný vánoční trh.

Odpolední nadílka pro školní děti proběhla jako vždy za účasti našeho pana faráře Slávka velice úspěšně. Mikuláši tentokrát asistovali dokonce dva andělé a „božské trio“ doplňoval pražský čert, který měl ještě s sebou loutku malého čertíka Bertíka se svítícíma očičkama. Mikulášské nadílky se zúčastnilo asi 60 dětí školního věku s krásným vánočním pásmem básniček

Po zasvěcení do celého nápadu nás podpořila i ředitelka paní Zuzana Jürgens z Českého centra a pro zvýšení kapacity sálu nám nabídla k dispozici i svou kancelář.

a písniček. Potom Mikuláš nadělil balíčky sladkostí a všem dětem moc poděkoval. Velké poděkování patří také paním učitelkám z České školy bez hranic, které odvedly opravdový kus práce, a nejen, že učí děti mateřskému jazyku, ale pěstují v nich i lásku k tradičním českým vánočním zvykům, včetně nácvičku koled a vánočních písní. Občerstvení, které připravili rodiče, se stalo krásnou tečkou za vydařenou mikulášskou nadílkou. Po odchodu dětí se začalo České centrum připravovat a zdobit na večerní mikulášskou zábavu pro dospělé a sál se pomalu začínal naplňovat pražskými sokolíky, kteří se vraceli zcela

vyčerpaní a zmrzli z města. Byli jsme velice napnuti, jak to všechno dopadne, ale k našemu překvapení našli všichni nějaké to místo k sezení. Večerní program zahájila kapela krátkou hudební sérií a potom přišel Mikuláš se svými dvěma anděly

a s čertem. Mikuláš přivítal hosty, poděkoval všem za organizaci a přivezené dobroty a nápoje a popřál příjemnou zábavu, ale to už se objevily na parketu první taneční páry, a tím mikulášská zábava opravdu začala. Nádherná atmosféra byla posléze naplněna vystoupením bratra Miloslava Rychty

s jeho hudebním triem Vycpálkoviců a pěveckým tělesem Gaudium Praha pod vedením sbormistryně Zdeňky Součkové. Vánoční písně a koledy v provedení Gaudia Praha se tak staly klenotem celého večera a obrovské ovace stojících sokolek, sokolů a hostů nejlépe ohodnotily jejich kvalitu.

Večer pak pokračoval tancem a volnou zábavou při konzumaci pochoutek jednak z domácí produkce, ale především z dovezených dobrot z Prahy.

V neděli jsme zase museli uklidit sál Českého centra a připravit ho na odpolední

mikulášskou nadílku pro naše nejmenší, předškolní děti, kterou organizoval náš pan farář Slávek spolu s učitelkami. I malé děti překvapily Mikuláše, anděla a čerta velmi pěkným pásmem říkanek a písniček, které se naučily. Sálem vládla pohodová nálada a všichni byli nadšeni z tak krásného nedělního odpoledne. Děkujeme za dovezené dobroty a chutný mok z Prahy a všem za vynikající náladu.

Zdeněk Hanzl

I pití bylo dost, jenom nám brzy došlo čepované pivo Svijany, které však bylo okamžitě vystřídáno pivem mnichovským, sice jen lahvovým, ale dobře vychlazeným.

Do Sokola ve Stínadlech a bitky s Františkány

Přetištěno z knihy Miloše Dvorského: **Mýtus zvaný Stínadla**

Toulka se sokolíky po Petráku ve vzpomínce Ivana Steigera

Kouzlo Stínadel se nás, sokolíků z Petráku, dotýkalo především, když padl večer a lampáři chodili se svými bidly rozsvěcovat plynové lampy a měnit jejich propálené punčošky. V tu chvíli byla i petrská čtvrť na obrázcích Rychlých šípů od Stínadel k nerozeznání. Žlutě nazlátlé a modravé stíny nás doprovázely noční cestou z cvičení ze Sokola domů. Ze stínadelských stájí ve dvoře kláštera Na Františku tloukla do ticha neklidně kopyta koní stejně tajemně jako kus dál ve Špačkových poštovních stájích, kolem nichž jsem musel cestou domů projít. Do nitra se mi draly úzkostlivé pocity z neznámého velkého světa plného tajemství.

Petrák býval krátce po druhé světové válce, hoča bydličího na rohu Klimentské a Půtovy ulice, území ohraničené a střežené. Přirozenou hranici tvořila ze severu Vltava a nábřeží s náplavkami, od východu železniční koleje dnes již neexistujícího nádraží na Těšnově, z jihu celé Poříčí až k náměstí Republiky a od západu samozřejmě Revoluční třída, které jsme po způsobu Rychlých šípů říkali Rozdělovací. Na listy ginka jsme chodili na Štvanici, tam u dřevěných baráček se jeden strom ukrýval. S Františkány žijícími za „Rozdělovací“ třídou jsme se nesměli bez přítomnosti rodičů potkat. Prostě jsme se poznali. Nosil jsem tehdy pumpky a hned byl malér. Podražené nohy, plivance, čepice na stromě, kopance a při přesilovkách pak nadílka ořechů, válečků nebo koňarů. Kupodivu, na pěstní rvačky ani na facky nedocházelo. Tehdy se ještě neboxovalo. Šlo většinou o vzájemná podmanění, vítěz na vás nakonec seděl a funěl, takřka – řekl bych dnes – šlo o třídní boj. Příkopy se tvářily neutrálně, což se nedalo říci o Celetné ulici. Tudy jsem chodil mamince pro vincentku

na Staroměstské náměstí. Bezpečnější to bylo přes Příkopy, ale v Celetné býval Beránkův obchůdek s kouzelnickými potřebami a tam v zapomnění ponořen do magické podívané jsem rád riskoval nářez. Pan Beránek byl otcův zákazník a několikrát mne i s léčivou vodou ochránil.

Františkánsko-petrácká válka, patrně tomu bylo na podzim 1947 nebo 1948, byla pro mne první i poslední, tedy jediná. K osamoceným a pravidelným zápolením docházelo každé pondělí a čtvrtek, neboť jsem chodil do Stínadel do Sokola. Žáci župy Barákovy tehdy cvičili v tělocvičně ROXY (později kino, potom ateliéry FAMU, nyní diskotéka v Dlouhé ulici). Františkáni číhali na sokolíky z Petráku už na Rozdělovací a v Hradební, takže se nedalo jen tak proběhnout průchodem divadla. Zbývalo sevřít pěsti, natáhnout si na ně cvičky, v běhu rozdávat a nakupovat úderu a spasit se na schodišti v podzemí sokolské jednoty.

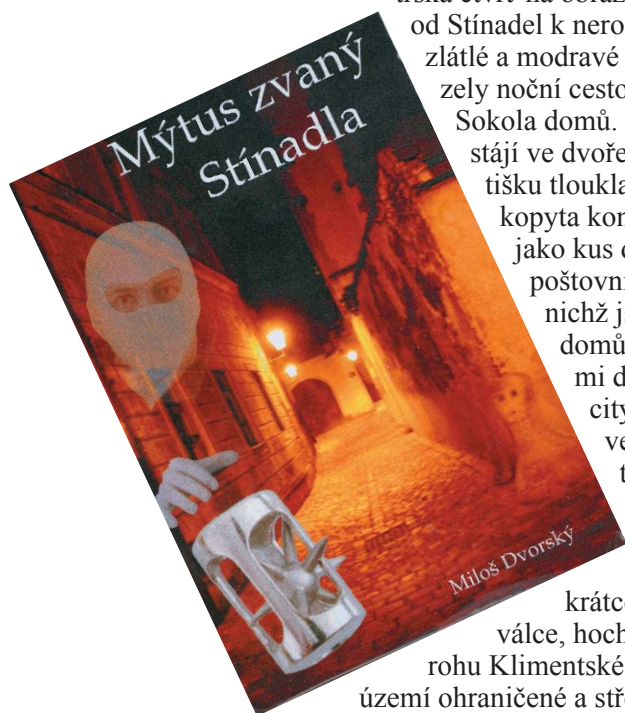
Františkáni neplatili za sociální elitu, pro nás to byli hrubci činy i slovy. Nejobávanější klukovská sebranka bydlela v klášterním dvoře Na Františku. Tam to mezi hromadami uhlí, brambor, odpadků a rozbitými dvojkoláky vypadalo opravdu moc divoce a chudě. Koně se tam volně potulovali, i kozy, prádlo se pralo ve dvoře v neckách, sušilo se před domy a na každém metru číhala rvačka.

V našich vzájemných bojích byla důležitá znalost sklepů neboli leteckých krytů před bombardováním a jejich podzemní propojení mezi domy a ulicemi s šípkami směřujícími k „Moldau“. Tak se dalo z našeho sklepa proběhnout až k poštovním stájím, zmizet v Biskupském dvoře a objevit se třeba na Poříčí nebo na svatopetrské faře.

Srdcem čtvrtě je dodnes Petrská věž a kostel sv. Petra. Tam jsem ministroval ještě latinsky.

To byla střežená tajemství umožňující vpadnout vetřelcům do zad. První peníze jsem vydělával sbíráním tenisových míčků – U Adámka. Tak se říkalo tenisovým kurtům. Byly čtyři, v těsném sousedství s náběžím a Klimentskou ulicí. U plotu jsme

hrávali kuličky, většinou vytloukanou, prováděli „rábes“ a v zimě, když pan Adámek kurty postříkal, jsme tam chodili bruslit, ještě na šlajfkách. Míčky, které přelétly vysoký plot, se zakutálely někdy až do napolo zasypaného náhonu strouhy s mlýnským kolem.

Do obecné školy jsem docházel v Klimentenské ulici. Kousek nad školou a sklenářstvím v průchodu na Petřské náměstí býval krámk s potřebami pro skauty. Tam jsem před výlohou prostál hodiny. Ten vystavený zasklený obrázek indiána jsem nakonec získal za našetřené peníze.

O patnáct let později jsem chodil na FAMU opět do Klimentenské. To už jsem bydlel dokonce Na Františku v koleji AMU v Hradební ulici. Teprve tehdy jsem se poprvé odvážil do opravdových Stínadel. Rásnovka byla za rohem.

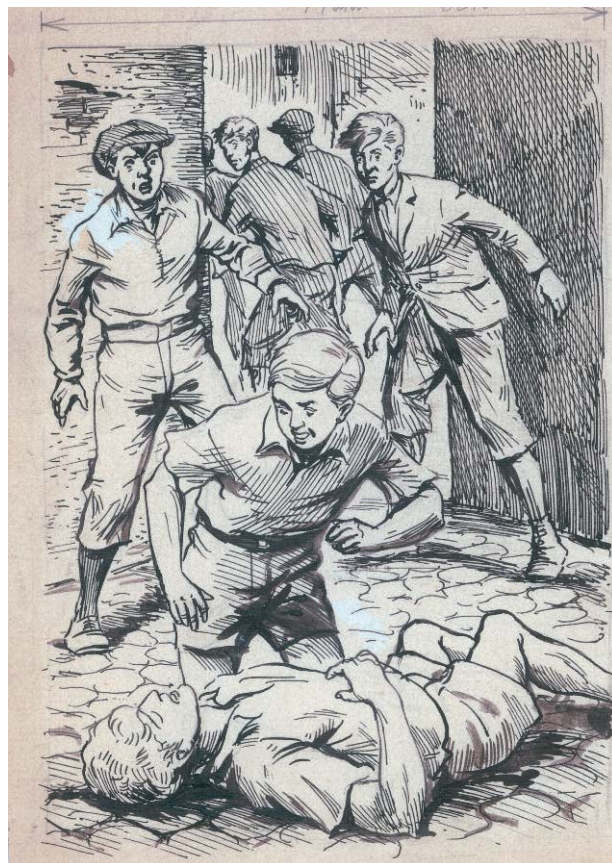
Ale vraťme se k podzimu 1947, kdy se chlapi kolem petřského kostela, slovy Jaroslava Foglara, začali rojit. Je tomu více než půl století. Netušil jsem, proč by mělo k válce dojít, ale připadala mi, osmi-letému klukovi, krátce po opravdové válce docela samozřejmá. Přišlo mi, že se musí čas od času celoroční křivdy nějak srovnat. Přípravy i účast samotnou byly třeba utajit před rodiči i před mladším bratrem. Přihlásil jsem se za vyzvědače a za spojku. Vždyť jsem vlastnil malé jízdní kolo. Byla u toho také děvčata, naše ošetřovatelky s opravdovými americkými brašničkami od UNRY – s obvazy, kostkovým cukrem. Alpou, nakapanou na cukr, nás posilovaly. Objížděl jsem tedy splašeně tenisové kurty, nábřeží a podával hlášení. Svořně jsme pak táhli na bojiště, kde už na nás čekali.

Naši bitvu vedl rozhodný mladík, dnes by mu bylo přes devadesát. Hoši měli praky, dvě nebo tři vzduchovky, štíty z pokliček prádelních hrnců nebo německé přilby. Režba začala v sobotu odpoledne na náplavce, opravdu naostro. Při zdi regulace byla skladiště malých dlaždiček, střeliva bylo tedy dosti a ty jsme po sobě vrhali di-voce a bezohledně. Kdo neuskočil, koupil

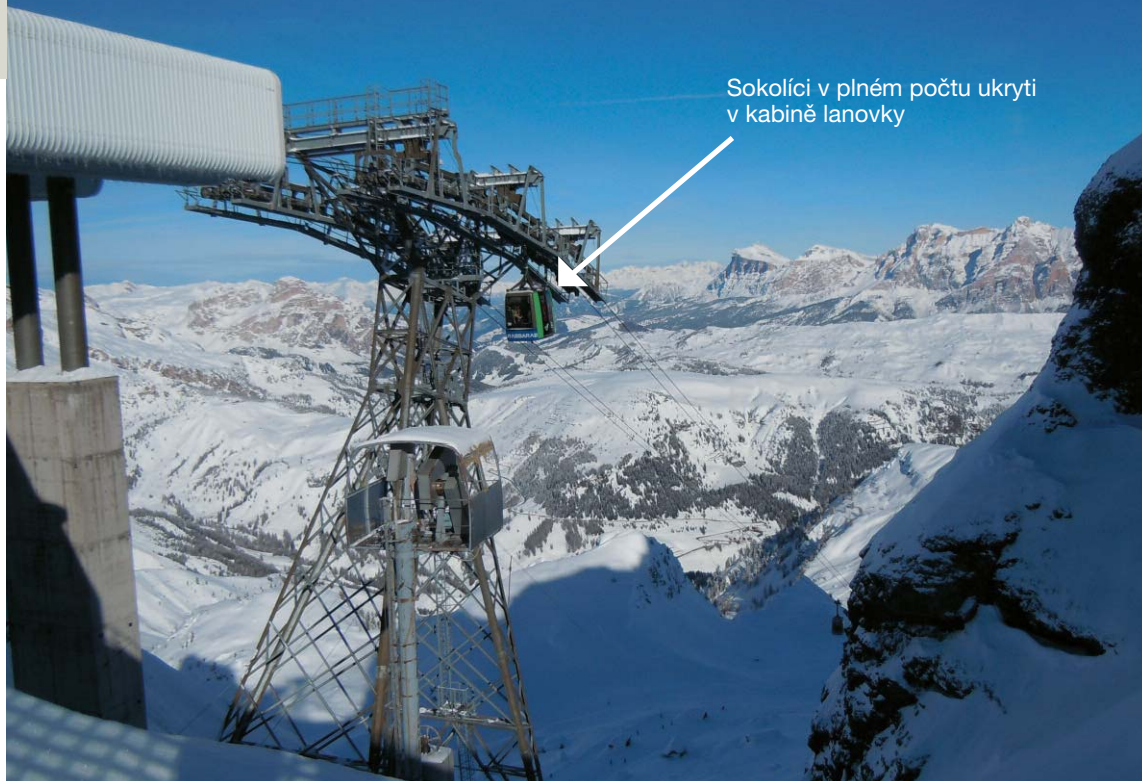
ji šutrem, jak se říkalo. Byli ranění a dost opravdové krve.

Byli jsme v přesile, tak kolem padesáti šedesáti kluků, a podařilo se nám Františkány zahnat a zmocnit se zajatců. Řvalo se přitom dosti. Výhružně i bolestí. Průběh bitvy mi v myslí neutanul, vzpomínám si, že se na nás dívali z nábřeží jako z galerie dospělí. Když jsme zajatce svázali a uzavřeli do dřevěných věznic, sádek přípravných pro vánoční uskladnění kaprů ve Vltavě, a začali svázané zajatce spouštět rumpálky a namáčet je ve vodě, dostal jsem strach. Nasedl jsem na kolo a uháněl pryč. Najednou mě z něj jeden kluk srazil a ujel s ním na František. O kolo jsem tak přišel, protože do Anežského dvora, kam ho Františkáni zatáhli, jsem se neodvážil. Tu bitvu jsme ale nakonec vyhráli.

Pak už bylo jen vyšetřování ve škole a museli jsme slíbit, že už to vícekrát neuděláme. Myslím, že to byla poslední velká františkánsko-petrácká bitka.

Rychlé šípy, faksimile z Muzea hraček na Pražském hradě.

Sokolci v plném počtu ukryti v kabině lanovky

Lyžování v Dolomitech

Již po řadu let pořádá naše sokolka Janka Hutníková pro své přátele lyžařský týden v Dolomitech (Alta Badia). Letos se kromě ní a její dcery Katky zúčastnili i další členové mnichovského Sokola – Anka Karelová a Jarda Verner. Že jsme tam v době od 8. 1. do 15. 1. 2011 prožili krásný týden, dokládá i tato fotogalerie.

Členská schůze 2011

Ve středu 16. února 2011 jsme se sešli v sále Velehradu k letošní členské schůzi naší sokolské jednoty.

O přestávce přišly k chuti párky a chlebičky a nechyběl ani slavnostní přípitek našemu čestnému starostovi, Jendovi Trunčíkovi, který ten den zrovna slavil narozeniny. A to vše bylo krásně podmalováno klavírními melodiemi v podání Moniky Staríčkové.

Sokolské masopustní halušky 2011

Jsou pondělky, kdy nemáme cvičení ani volejbal, protože jsou školní prázdniny, ale přesto jsme se ten večer sešli. Nikoliv tedy v tělocvičně, ale na Velehradě, abychom tam po našem oslavili letošní masopust. O kulinářské blaho večera se postaraly naše slovenské sestry, které spolu s dalšími pomocnicemi i pomocníky připravily výborné halušky s pravou brynzou, dovezenou za tímto účelem až ze Slovenska. O dobrou náladu se zasloužili všichni účastníci, jak dosvědčují i přiložené fotografie. Sami jsme byli překvapeni, jak některé masopustní masky změnilý náš vzhled. Pokud si někdo není jist, kdo z nás se skrýval za vydařenou maskou klauna, tak rozluštění najde na další fotografii...

Jaroslav Verner

Pozvánka na první Šibřinky Sokola Pražského r. 1865 (*nutno číst pozpátku*) a kreslená vzpomínka Mikuláše Alše: dr. Tyrš v převlečení za Španěla. Bratr Klecanda představuje rovnoprávnost: půl Čech v čamaře, půl Němec ve fraku a v cylindru.

Kdo tipoval, že sympatický klaun na první fotografii je náš náčelník, Standa Hlučník, ten se střelil správně.

Václav Malý mezi sokoly

V březnu 2011 se v Českém centru konala beseda s biskupem Václavem Malým. Tématem večera byla nejen jeho úloha v době československé „sametové revoluce“ v roce 1989, ale především jeho současné aktivity ve věci lidských práv, kdy Václav Malý hovořil o svých soukromých cestách do zemí, v nichž nejsou lidská práva vládními režimy dostatečně respektována, a o možnostech podpory demokratické opozice a pomoci pronásledovaným disidentům v těchto zemích. A na takové zajímavé besedě nemohli mnichovští sokolové samozřejmě chybět...

Přednáška o historii Sokola

Koncem března 2011 jsme se sešli v sále Velehradu, abychom si vypoaslechli zajímavou přednášku našeho bratra Antonína Hinšta o historii Sokola. Ve svém vyprávění bratr Hinšt dovedně spojil přehled historických událostí s osobními vzpomínkami na sokolskou činnost v třicátých a čtyřicátých letech ve svém rodišti.

Ze světa knih

Katolické nakladatelství Bibelwerk ve Stuttgartu vydalo ke svému 75. výročí nové, redakčně přepracované vydání Bible, knížku kreslených esejí našeho vzdělavatele bratra Ivana Steigera. V Evropě a v USA vyšlo celkem již pětadvacet Steigerem napsaných a ilustrovaných knížek. Více na www.ivansteiger.com

kbw 75 Jahre | seit 1937

Senátor Grulich v Mnichově

Slunečná jarní sobota 9. dubna 2011 byla opravdu nabitá společenskými a kulturními událostmi. Dopoledne pořádala česká misijní rada farní výlet do Freisingu na velmi pěknou výstavu o andělech s názvem Mezi nebem a zemí. Po společném obědě se však musela část účastníků (včetně autora tohoto příspěvku) rychle vydat na zpáteční cestu do Mnichova, aby do půl třetí dorazila na Generální konzulát ČR, kde se to odpoledne konalo setkání představitelů krajských sdružení v Mnichově se vzácnou delegací z Prahy vedenou senátorem PhDr. Tomášem Grulichem, předsedou Stálé komise Senátu pro krajany žijící v zahraničí, a Stanislavem Kázeckým, zmocněncem na Ministerstvu zahraničních věcí pro Čechy žijící v zahraničí.

Zleva senátor PhDr. Tomáš Grulich a zástupci TV Sokol Mnichov Jarka Unger (revizorka), Zdeněk Hanzl (starosta), Jana Hutníková (zapisovatelka), Jaroslav Verner (jednatel a pokladník).

Při představování činnosti krajských spolků i následných neformálních rozhovorech s oběma politiky nechyběli ani zástupci výboru naší mnichovské sokolské organizace.

Večer se většina účastníků přemístila do Českého centra, aby si poslechla nezapomenutelné písničky Karla Kryla v podání **Lubora Hraníka** a jeho přátel. Myslím si, že se tento hudební večer, který spolupořádala naše sokolská jednota, vydařil, o čemž svědčí i fakt, že si ty nejznámější Krylovy písničky zpívali s Luborem i mnozí posluchači. Škoda jen, že díky problémům v ozvučení nebylo zpívaným textům vzadu v sále vždycky dobře rozumět.

Jaroslav Verner

Lubor Hraník zpívá písničky Karla Kryla.

Náš vzdělavatel Ivan Steiger již v roce 1968 připravil Karlu Krylovi obálku na první LP – Rakovina vydanou v mnichovském exilu.

Ve středu 19. 10. 2011 se zúčastnili zástupci naší sokolské jednoty slavnostní recepci, která se konala pod záštitou mnichovského starosty v historickém sále Staré radnice. Společné setkání bylo určeno zahraničním občanům země EU, kteří trvale žijí v Mnichově.

Mnichovští sokolové byli rovněž pozváni na každoroční recepci pořádanou Generálním konzulátem v Mnichově v předvečer státního svátku ČR.

Hlášení spojky z úpatí Lužických hor

Z pěšího setkání s excelencí monsignorem Dominikem Dukou, svatou Zdislavou a živou vodou

Přijelo nás značně, sokolských poutníků, zaplnili jsme dvě patra penzionku v Jablonném v Podještědí, ba dokonce více se nás sešlo než při pondělním cvičení v Mníchově. Náš sokolský starosta Zdeněk, i zde bydlícím se nacházejícím, jen seběhl z kopce od svého nového stavení. Spolu s jeho přítelkyní Alenou a psem Alfikem nás bylo dvanáct. Auta pod zámek a skryta v houšti kalin zahrady penzionu nám poskytla klidu, takže jsme se svižně a takřka za zpěvu vydali do 12. století po stopách česko-německého dění v Jablonném, jinak Deutsch Gabel, až do dnešních časů. Pár kroků od nás v bývalé stanici jízdní pošty s raně barokním sloupem na nároží přespal jedné srpnové noci 1813 i Napoleon Bonaparte. Podpírajíc se holí rekonvalescenta jsem se stal brzdou bujarých sokolů i vlastní manželky náčelnice. Krotil jsem

kaplí sv. Volfanga, zámek Nový Falkenburg, novým pivovarem, školou a chrámem sv. Vavřince. Nejvýraznější postavou rodu Markvarticů byl Havel z Lemberka, který po roce 1250 založil se svojí manželkou Zdislavou z Křižanova v Jablonném klášter tehdy nové, dominikánské řehole, spravující poutní místo dodnes.

Alena, družka našeho starosty, mne šťastně zabezpečila dámským jízdním kolem, a tak jsem odložil hůl a brzdil už jen brzdou, poutníky předjížděl, elegantně objížděl doko-lečka a houfoval sokolíky pospolu po způsobu ovčáckého psa. Noha na zemi neposlouchala, ale šlapat to šlo. Podnikal jsem náročné samostatné výzvědy a průzkumy vzdálenějších cílů, pěšímu sokolskému poutníku nedosažitelné. Postavíte-li se do pedálu kola, je vidět přes ploty do zahrádek i dvorků, přes kamenné zídky z rozebraného podhradí do soukromí víkendových chalupářů – asi jako ze hřbetu velblouda přes zídky do dvorků v Tunisu. Avšak po schodech na rozhlednu do kostelní věže se vyjet nedalo. Jablonné v Podještědí je i sídlem života a věčného spočinutí svaté Zdislavy, patronky rodin, a 750 let poutním místem na základě pověsti o její svátosti. Požehnání studánky se živou vodou a žehnání moto-

rytmus poutníků na pochodu po památkách německých i slovanských kolonistů, brzdil jsem celá století a letopočty, v nichž se střídala jména majitelů: rod Markvarticů, rod Berků z Dubé a rod Vartemberků. Obohatili město mnoha stavbami, špitální

rek jsme propásli. Na noc kostelů jsme se vydatně připravili v hospůdce Venezia, která se stala s její milou hostinskou a ob-
stojným kuchařem naší oblíbenou zastávkou výchozí, průchozí i závěrečné. Mši svatou, slouženou jeho excelencí arcibiskupem pražským, metropolitom a primasem českým Dominikem Dukou v bazilice minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy, obohatila zpívaná Mozartova Korunovační mše. Sokolové zase obohatili jeho excelenci vydáním bible jemu ještě neznámé se Steigerovými kresbami. Vřelé díky a požehnání nám bylo odměnou. Pod chrámem, patřícím k předním stavbám barokního stavitelství ve střední Evropě, se nalézají tři podlaží katakomb, ale pustili nás jenom do jednoho a stačilo to. Zde je uložena sv. Zdislava konající dobro, to dokazují dva tucty obrázků s výjevy z legendy o jejím životě. Milovaná a milující choť Zdislava po staletí tiše přispívala k vytvoření postavy ženy, která je rovna co do své důstojnosti muži. V jímavém, velmi lidsky dobrosrdečném, místy i humorném výkladu připomenul arcibiskup Duka paralelu k starozákonním veršům chvály „ženy statečné“ v životě plném běžných starostí o rodinu, panství a služby a milosrdnosti k potřebným. Proti obdivu k pomíjivé kráse a milostným půvabům je zde výslovně zdůrazněn správný životní postoj „statečné“ ženy v rodině. Nejen svým charismatem přinášela sv. Zdislava uzdravení, ale i pramenem léčivé vody, vyvěrajícím v empírovém gloriету s osmi toskánskými sloupy. Zde, dbalí pověsti, jsme nabídli uzdravující živé vodě svoje putováním i životem unavené údy. Novou sošku sv. Zdislavy jsme posvětili s panem farářem Pavlem ve výklenku Zdeňkova domu v kruhu rodinném i sokol-

ském. Sv. Zdislavo, přimlouvej se za nás a za naše rodiny. Ani Jablonnému se však nevyhnuly kruté rány osudu. Během třicetileté války utrpělo město velké škody, po ní začala tvrdá rekatolizace. Město trpělo ničivými průchody vojsk a Švédové odvěkli mnohé cennosti. V roce 1788 postihl město zničující požár, kdy z něho zbylo jen asi deset domů. Obnovu města narušovaly další tahy vojsk za napoleonských válek. Ke konci druhé světové války přicházeli do města uprchlíci z rozbombardovaného Německa, po nich lůza – revoluční gardisté a zlatokopové. Konečně dali městu zabrat chalupáři, restaurátoři novým kamením na hradbách a hostinští svými kýčově „útulnými“ průčelími. Nedávni restaurátoři pak umučili charisma sirotka sv. Salvadora a české patrony na morovém sloupu nánosy zlaté barvy zakoupené nejspíše v blízkém lakýrnictví. Mnichovští sokolové a jeden pes škod nenatropili. Konec hlášení!

Ivan Steiger, květen 2011

Kolo bylo vráceno bez poškození, zhodnoceno děkovným, nesmazatelným podpisem spojky.

ském. Sv. Zdislavo, přimlouvej se za nás a za naše rodiny.

Ani Jablonnému se však nevyhnuly kruté rány osudu. Během třicetileté války utrpělo město velké škody, po ní začala tvrdá rekatolizace. Město trpělo ničivými průchody vojsk a Švédové odvěkli mnohé cennosti. V roce 1788 postihl město zničující požár, kdy z něho zbylo jen asi deset domů. Obnovu města narušovaly další tahy vojsk za napoleonských válek. Ke konci druhé světové války přicházeli do města uprchlíci z rozbombardovaného Německa, po nich lůza – revoluční gardisté a zlatokopové. Konečně dali městu zabrat chalupáři, restaurátoři novým kamením na hradbách a hostinští svými kýčově „útulnými“ průčelími. Nedávni restaurátoři pak umučili charisma sirotka sv. Salvadora a české patrony na morovém sloupu nánosy zlaté barvy zakoupené nejspíše v blízkém lakýrnictví. Mnichovští sokolové a jeden pes škod nenatropili. Konec hlášení!

Ivan Steiger, květen 2011

Poněvadž se autor předchozího článku nemohl bohužel zúčastnit našeho nedělního výletu do nedaleké Žitavy, doplňuji jen, že jsme se kromě prohlídky tohoto starobylého německého města ještě vypravili parní úzkokolejnou železnicí do malebných lázní Oybin.

J.V.

Oetz 2011 – highlights

Za organizaci srazu si zaslouží velkou pochvalu sokolové z Vídně, kteří pak v závěru setkání předali pořadatelskou štafetu Švýcarské župě,

- počasí nám bohužel moc nepřálo, v sobotu i v pondělí přšelo, ale neděle se vydařila,
- na schůzi Zahraniční obce sokolské byl novým zastupujícím starostou na příští dva roky zvolen Tomáš Frey-Materna z Vídně,
- na volejbalovém turnaji se mnichovští sokolové umístili na pěkném pátém místě (více družstev se našťastí nepřihlásilo),
- z nových disciplín jsme si letos vyzkoušeli i lukostřelbu,
- děti Vaňkovy se brzy našly (jen zasvěcení z Oetzů vědí, oč jde...),
- perníkovými medailemi bylo odměněno 38 nejstarších účastníků, mezi nimi i náš Vláďa Beneš (83),
- po pondělní bohoslužbě, kterou tradičně s láskou sloužil náš mnichovský farář Slávek Švehla, vystoupil soubor DYKYTA z Přerova nad Labem, jenž kromě očekávaných lidových písní a tanců překvapivě zařadil do svého programu i Hašlerovy písničky a městský folklor 20. a 30. let,
- naše každoroční sokolské setkání se jako vždy vydařilo, domů jsme opět odjžděli

plni příjemných dojmů a o své krásné zážitky se s vámi můžeme podělit i prostřednictvím naší fotogalerie...

Vinobraní 2011

Již delší dobu má naše mnichovská sokolská jednota užší kontakty s župou Barákovou a župou Jana Podlipného. A vyplácí se to... Jistě si vzpomínáte na loňskou mikulášskou zábavu v Mnichově, na níž Pražané přivezli nejen bečku piva, ale i lidovou muziku, pěvecký sbor, občerstvení a dobrou náladu. Všichni jsme se tenkrát výborně bavili.

Na oplátku nám tajemnice župy Lenka nabídla, že se můžeme zúčastnit autobusového zájezdu na jižní Moravu. Hlavním cílem zájezdu bylo v této roční době samozřejmě vinobraní, ale kromě toho nás během celého víkendu čekaly i hodnotné kulturní zážitky.

V Ivančicích, místě narození Alfonse Muchy a Vladimíra Menšíka, jsme navštívili jejich muzeum, kde jsme se dověděli mnoho zajímavostí z jejich života. Měli jsme také štěstí, že na náměstí zrovna probíhaly Svatováclavské trhy s krojovanou muzikou. Moc se nám to líbilo. Další zastávkou byla rozhledna Vladimíra Menšíka. Protáhli jsme si naše ztrnulé údy a po mnoha schodech „vyběhli“ až na vrchol rozhledny. Námaha byla odměněna úchvatným výhledem na Pálavské vrchy. V Moravském Krumlově jsme v zámeckých prostorách zhlédli Slovanskou epopej Alfonse Muchy – a sice zbývajících 15 pláten, protože 5 obrazů již bylo přesunuto do Prahy. S údivem jsme stáli před plátny 7,8 x 6,8 m, byl to opravdu nezapomenutelný zážitek. Když pak ještě ke každému obrazu poskytla velmi fundovaná průvodkyně nejen odborný, ale i velmi poutavý výklad, byli jsme všichni u vytržení. Plni dojmů jsme odjízďeli do Bořetic, místa vinobraní. Nastalo trošku zmatku s ubytováním, jehož kvalita byla skutečně

podprůměrná. Za tento nedostatek však Lenka vůbec nemohla, protože informace na internetu byly zkreslené. Zato ve sklípku teklo vína, co hrdlo ráčí, a k němu se podávala chutná a vydatná večeře. Jelikož se v našem sklípku nekonala žádná ochutnávka vín, odešli jsme jednoduše k sousedovi. Ten nám udělal nejen přednášku o místních odrůdách hroznů, ale

i o různých druzích vín. Pochopitelně jsme tato vína také ochutnali... a na závěr si nejtunější a nejlahodnější z nich koupili. Pili jsme jen do polopita, a poněvadž byly víno i burčák kvalitní, nestěžoval si druhý den skoro nikdo na bolení hlavy. Proto jsme se bez problému vydali za dalším kulturním bonbonkem. V Dolních Věstonicích jsme si prohlédli archeologické muzeum. Věstonická venuše, jejíž odhadované stáří je asi 25 000 let, je sice jen 11,5 cm vysoká, ale přesto úžasná. Projížďka lodí po Novomlýnské přehradě byla zdárným zakončením tohoto úspěšného výletu. I počasí po oba dny nemělo chyby.

...a pak už nás čekalo jen kodrcání po dálnici z Brna do Prahy. Mysleli jsme, že jedeme po tankodromu.

Jenda a Alena Truncíkoví

Blbec k večeri

V neděli 30. října 2011 jsme zhlédli podářenou komedii Blbec k večeri v pražském Divadle bez zábradlí. Ještě před divadelním představením jsme se sešli na příjemném odpoledním posezení v pražské rezidenci naší sestry Jarky Unger u příležitosti jejího blížícího se životního jubilea. A po divadelním představení jsme nechali vyznít náš vydařený sokolský kulturní večer ve známé pražské pivnici U Pinkasů.

Své dojmy ze sokolské neděle v Praze líčí jeden z účastníků, bratr Tomin, takto:

...a jak jsme poctili Matičku Pragu naší přízní?

Slunce se pomalu červenalo a blížilo k horizontu, protahovalo stíny dubů na přeorané půdě. Chuchvalce mlhy se loudavě převalovaly na zvlněném poli a pateticky prozrazovaly příchod babího léta, když jsem se svými dvěma ratoolestmi za pomoci hlasu Lízy – naší elektronické slečny navigátorky – hledal adresu domku milé sestry Jarky a bratra Honzy na okraji Prahy.

V odpolední hodinu jsme dorazili na místo určení. Domek na zajímavém místě, říkám si, daleko od provozu velkoměsta – jak se u nás říkávalo, „kde lišky dávají dobrou noc“ – a kde se za úzkou cestičkou rozpínala napůl louka, napůl pole. Zaparkovali jsme pod křoviskem.

U Jarky

Po řádném poklepání dřevěných dveří nás přivítal úsměvný hlahol rozveselené oslavenkyně Jarky. Už ani nevím, zda slavila padesátiny, nebo něco víc. Je to v podstatě jedno. Její třicetiletá nátura odmítla

zkrátka stárnout, a tak ji všichni rádi oslavujeme, kdy a kde si řekne, vlastně ať chce či nechce. S kapkou dobrého moku, belgickou bonboniérkou a papírovou, Teou ručně vyrobenou růží jsme vtrhli do vilky. Ještě pod schody nás přišel přivítat její manžel, bratr Honza, kterého jsem už přes dva roky neviděl. Byl také rozzářený a zjevně potěšený hojnou návštěvností. Zavedl nás do prvního patra, kde už naše sokolská sešlost stolovala. Čestný starosta Jenda s chotí Alenkou, vzdělavatel Ivan se ženou – sestrou náčelnicí Evinkou, jednatel Jarda, starosta Zdeněk s přítelkyní, náčelník Standa a tuším i jiní. Stoly se prohýbaly pod jídlem a pitím. Mé děti byly uctěny chlebičky a ananasovým džusem, já obdržel k vídeňským zákuskům hostitele Honzy voňavou kávu s porcí čerstvě nadojeného mléka. Vykládalo se, jedlo, pilo, hodovalo. Po přípitku jsme měli možnost si prohlédnout vilku od střechy až po sklep. Bylo velmi zajímavé, jak Honza s Jarkou dům postupně přetváří k obrazu svému.

Sokol Mnichov
kompany
v plné parádě.

V divadle

K večeru se naše společnost s malými změnami v obsazení ležerně přesunula do centra večerní metropole, aby zhlédla vydařenou komedii autora Francise Vebera *Blbec k večeri* v Divadle bez zábradlí. Pozvání drahé sestry Evy jsem nakonec přijal i s dcerami s díky a pokorou. Režii žertovné komedie vedl legendární Jiří Menzel, hlavní roli nekonvenčně ztvárnil Václav Vydra. Z. A. Tichý z Mladé fronty Dnes o představení napsal: *Blbec k večeri ctí francouzskou komediální školu, jež dovedně kupí ztřeštěné situace a utahuje si přitom z lidských nectností. Nepouští se sice do žádných hlubokých*

psychologických rozborů, ale od herců vyžaduje přesné vykreslení charakterů, aby mělo představení ten správný říz. A to se povedlo přesně vystihnout Menzelovi, jenž inscenaci prospikoval i klasickými gagy. Představení dominuje François Josefa Cardy, jehož bezelstná hloupost budí tu výbuch smíchu a hned je zase odzbrojujícím způsobem dojmavá.

U Pinkasů

Po představení a hromadném focení byl pro převážnou část sokolských návštěvníků večer velkolepě ukončen v hospůdce U Pinkasů. To jsem bohužel já se svými společensky naprosto vyčerpanými dětmi již absolvovat nemohl, však vytopenou půdu naší haciendy „Regiány“ jsem (hned po uložení již spících dcer do lehce zvlhlých postelí) dokázal ještě vytřít a přeplněné kýble dešťovkou odnést pod mladou višňou, trůnící již druhým rokem na zdejší zahrádce v oparu říčky Rokytky za ponurých hrdlořežských nocí.

Napsal se zvlhlým okem v den úmrtí nesporně největšího poválečného československého pána Prezidenta Václava Havla 18. 12. 2011 bratr Tomín.

všední den

Mons. Karel Fořt oslavil 90

V neděli 13. 11. 2011 se mnichovští sokolové podíleli na oslavě krásného životního jubilea Mons. Karla Fořta (* 8. 11. 1921). Oslava začala slavnostní českou mší v kostele sv. Štěpána, po jejímž skončení zahráli mladí ochotníci z jižních Čech nádhernou naivní divadelní hru o sv. Václavu. Oslava pak pokračovala setkáním a pohoštěním na Velehradě, kde všichni přítomní sokolové otci Karlovi společně poblahopřáli a po trojnásobném sokolském „Nazdar“ mu ještě zazpívali a předali pěkný dárek na památku. To ještě nevěděl, že jej čeká prezidentské vyznamenání.

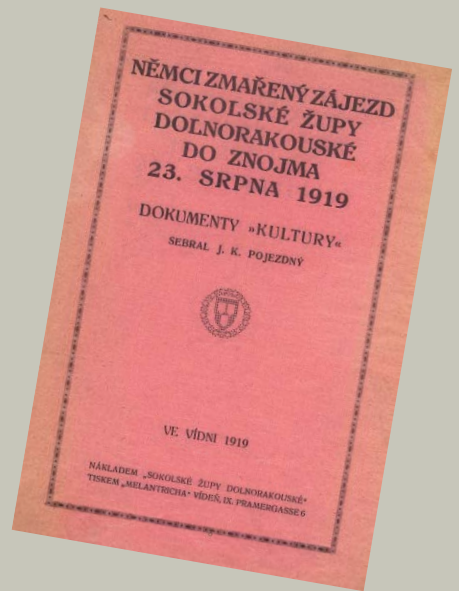
pondělí

Osmdesátistránková brožurka ze srpna roku 1919 zachycuje zmaření zájezdu sokolské župy dolnorakouské neboli vídeňské na slet do Znojma. Předkládáme pár archivních ukázek, dnes již jen vzpomínek na časy, kdy se naše republika odtrhla od Rakouska. Jde o pozoruhodnou neznámou, snad i zapomenutou dokumentaci, nikoliv o snahu narušit přátelské vztahy obou zemí.

Cena brožury 3 K.
V komisi Boleslava Havlíčka
Praha II., Vodičková 32.

První článek je vzat ze slavnostního čísla „Vídeňského Denníku“ na počest Znojmu. V přípisu „Vídeňského Denníku“ na str. 81 vynechán úmyslně poslední odstavec inter-ního rázu.

Cena 40 haléřů.
Ve prospěch Čsl. sociální péče
ve Vídni.

Zvláštní vydání!

Cena 40 haléřů.
Ve prospěch Čsl. sociální péče
ve Vídni.

Průprava do Vídně
a dočasná zastávka
v Rak. Úh. ves.
K. G., č. 10.
přísl. 20. 1. 1919.
Průprava příjímá
špatně 1000. Každá
průprava „Víd. Den.“
a křesťanských. Průprava
příjímá do státního úřadu.
Tato se a zastávce
1. den. 1. 1919.
Číslo ve Vídni a na
veřejné odpočívadlo
22. 1. 1919. Čís. 30 h.
Inzerce příjímá
ve listu i každé jiné
kancelář.

VÍDEŇSKÝ DENNÍK

Číslo: denní, ne
možná a den po
veřejně. - Každá
výprava vypravuje V.
den, 12. 1. 1919.
V. 1. 1919. - Každá
výprava příjímá
špatně 1000. Každá
průprava „Víd. Den.“
a křesťanských. Průprava
příjímá do státního úřadu.
Tato se a zastávce
1. den. 1. 1919.
Číslo ve Vídni a na
veřejné odpočívadlo
22. 1. 1919. Čís. 30 h.
Inzerce příjímá
ve listu i každé jiné
kancelář.

V sobotu, dne 23. srpna 1919

Znásilnění vídeňských Čechů!

Sokolský zájezd do Znojma zmařen. — Urážka československého zmocněnce dra Roberta Fliedra.

Vídeň, 23. srpna. Česká Vídeň chystala se dnes pozdravit české Znojmo a jeho první českou sokolskou slavnost. Všechny vídeňské jednoty vypravily bratry a sestry ke znojemskému sokolskému sletu. Hromadný odjezd měl být dnes po třetí hodině odpoledne a bylo umluveno se státním úřadem železnic, že sokolské výpravě bude rezervováno při vlaku pět vozů. Po druhé hodině shromáždili se účastníci na severozápadním nádraží, kamž přibyl s chotí i zmocněnec Československé republiky dr. Robert Flieder, který rovněž chtěl odjet ke znojemským slavnostem. Ale výprava nemohla odjet. Již před nádražím byla srocena německá lůza, která české příchozí provokovala a na několika Čechích dopustila se brachiálního násilí. Jeden Sokol byl tak stlučen, že musel být odveden domů. Ale to hlavní čekalo českou výpravu

teprve na nádraží. Shromáždila se v čekárně, odkud chtěla do vlaku. Byla však odbyta zřízenci, že se bez lístků nesmí nastupovat, ač sjednáno bylo, že zapláceno bude ve vozech podle počtu účastníků. Když konečně věc byla vysvětlena, mohla výprava z čekárny k vlaku dlouhým kordonem policistů, jichž svolána na nádraží celá hotovost. Za kordonem nastavěli se Němci, kteří při procházení spustili řev a hvízdání, žádající zmaření výpravy. Výprava dostala se až k vlaku, ale dovnitř nemohla. Řev a povyk se vystupňoval až do krajnosti a Němci s holemi ve vzduchu zaujali hrozivé postavení. Ač Sokolové byli upnuti v pláštích, takže kroje nebylo vidět – ostatně jelo v krojích málo účastníků – žádáno, že žádný Sokol nesmí v kroji do vlaku. Do vlaku se pokoušel vstoupit český vyslanec dr. Flieder, ale

prav dal se řevu: „Abzug Bluthund!“ a zmařil nastoupení. Policie při naprosté indolenci byla bezmocná a nádražní personál náležel k nejvíce aktivním provokatérům. Když se seznalo, k jakým násilnostem by přišlo, ustoupeno násilí a česká výprava za vítězného řevu chátry se vrátila k čekárnám. Němekonacionální lůza se těšila, že došla vítězství. Voláme do republiky a k československé vládě do Prahy: To se mohlo stát dnes ještě ve Vídni, v době pařížského jednání, které má zaručit dolnorakouským Čechům národnostní ochranu. Dá si to československá vláda líbit, aby její soukmenovci, ba namnoze její občané, byli takto insultováni a těmto násilnostem vysazeni. Dá si to líbit, když byla i ona potupena a urážena v osobě svého diplomatického zástupce?

...výprava do Znojma na slet 24. srpna se stala malou Odysseou takže zasluhuje už širšího vypsání, aby svět a ti po nás věděli, co bylo ve Vídni proti Čechům možno ještě po pětileté válce a po založení samostatné republiky československé!

Věděli jsme, že se několik zuřivých německých nacionálů chystá na Sokoly, až pojedou, ale nepřikládali jsme tomu velké váhy, jsouce dosud pevně přesvědčení, že nás už zdejší úřady dovedou dle své povinnosti proti domnělé hrstce štváčů ochrániti.

Pověstná, nás stále pekelnou láskou milující »Neue Freie Presse« přinesla samojediná už 8. srpna ráno zprávu, která zněla:

»Odepření dopravy Sokolů vídeňskými železničáry:

V neděli 10. srpna bude se odbývat ve Znojmě slet Sokolů, jehož se chtějí účastniti také vídeňští čeští Sokoli. Včera (6. srpna) se o tom radili na schůzi německonacionální železničáři severozápadního nádraží, na níž bylo usneseno, zameziti vypravení vlaku z Vídně, kdyby se měli Sokolové objeviti na nádraží ve svém pobuřujícím kroji.«

Ovšem, že nám zpráva neušla, ale poněvadž jsme lépe věděli, který den pojedeme, nestarali jsme se, co si počnou němečtí nacionálové 10. srpna a připravovali sami zvláštní vlak na 23. srpna.

Zatím propukla uhelná krize v Rakousku — která je tu ostatně na denním pořádku. — Vláda rakouská zastavila s rámusem a nárkem rychlíky, omezila osobní dopravu a volala do Čech: nedáte-li nám uhlí, zastavíme to brzy všechno.

Státní sekretář Paul je přijal vlídně a byl velmi potěšen, když sami prohlásili, že za ztížených okolností župa upouští dobrovolně od slíbeného vlaku, jen když se účastníci budou moci aspoň v rezervovaných vozech obyčejného vlaku dostat do Znojma. Státní sekretář Paul slíbil tedy rezervovati u odpoledního vlaku č. 161 pět vozů.

Téhož dne byly italskými, francouzskými a anglickými listy pozvány všechny vojenské misse dohodové, nacházející s ve Vídni, aby se také účastnily jízdy, když přece na sletu bude přítomen generalissimus československé armády, generál Pellé s ministrem národní obrany Klofáčem a jiní ministři.

Policejní prezident jen žádal, aby Sokoli nešli korporativně po ulicích nebo snad dokonce s hudbou a prapory. Na něco podobného jsme dosud ovšem ani ve snách nepomyslili a proto mohl být policejní prezident úplně bez starostí.

Zaručil nám osobně naprosto bezpečný odjezd a slíbil k vlaku na ochranu poslati 310 pěších a 30 jízdních strážníků, skoro tolik, co bylo ohlášených účastníků.

Sami Němci se stydí.

Většina vídeňských listů odsuzuje sobotní německo-nacionální demonstrace na severozápadním nádraží, jimiž byl zmařen odjezd českovídeňského Sokolstva na znojemský slet. »N. W. Tgbl.« píše, že pořadatelé a účastníci této nesmyslné a bezúčelné demonstrace nemohou se odvolávat na souhlas vídeňského obyvatelstva, které myslí trochu rozvážlivěji. Vídeňské obyvatelstvo nepřeje si vyvolávat sporu, který ve svých důsledcích poškodil by jen celé město. Vídeň chce žít se sousedy Rakouska v míru a chce také, aby spoluobčané české národnosti požívali zde plně občanského práva. Neuvědomili si zodpovědní aranžéři včerejška, že svými ošklivými nadávkami a máváním holemi blamovali Rakousko a Vídeň před celým světem a že mohli státu i městu Vídni velice uškodit? Toto chlapecké chování nelze omluvit a v jeho odmítnutí jsou jistě všechny rozvážlivé živly města za jedno. Také »Arb.-Ztg.« odsuzuje včerejší demonstrace, jimž podkládá podrážděnost německých železničních zřízenců, zahnaných prý československou vládou z jižní Moravy a jižních Čech. Tito jsou na nádraží pod políť. komandem dra Riehla, člověka nerozvážného, který Rakousku připravuje vážné rozpaky. Soc.-dem. želez. zřízenci neschvalovali prý postup šovinistů. Stanovisko železničních zřízenců, píše »Arb.-Ztg.« dále, bylo v každém ohledu neoprávněné a nemožné. Nikdo neměl také práva zabraňovati Sokolům v cestě a nerozumnost takové akce vysvítá už z úvahy, že Rakousko a jeho železniční ruch jsou odkázány na Čechy a takovým šovinistickým výtržnostmi není ulehčována rakouským vyjednávačům jejich těžká práce. Jistě také bude působit špatným dojmem na zdejší dohodové zástupce, k jaké nenávisti dali se svěsti Vídeňáci vůči příslušníkům sousedního státu. Ovšem budou snad zástupci jiných států vědět podle výsledku voleb, že šovinisti ve Vídni tvoří jen nepatrný zlomek obyvatelstva.

»Víd. Denník«, 26./8. 1919.

President Masaryk žádá potrestání pachatelů násilností při odjezdu Sokolů z Vídně do Znojma.

Jak se z bezpečného pramene dovidáme, nariadil prezident Masaryk, aby od rakouské vlády s důrazem bylo požadováno nejpřísnější vyšetření a potrestání vinníků na známých protičeských bouřích na severozápadním nádraží vídeňském, při nichž znemožněn byl odjezd českého Sokolstva a oficiálního plnomocníka československé republiky dra. Fliedra do Znojma.

»Nár. Listy«, 2./9. 1919.

K sobotním protičeským násilnostem.

Pravdu měli oni pesimisté, kteří tvrdili, že ani strašlivá porážka ve světové válce nepřivede Němce k rozumu, zejména Vídeňáky. Jejich domyšlivost je vyšší Štěpánské věže, neboť žijí pořád ve víře, že národové bývalé monarchie rakousko-uherské musejí se točiti okolo Vídně, jako se točí přátelský »Riesenrad« kolem své osy.

Ant. Machát »Dělnické listy«

Rakouská vláda se omlouvá.

Praha, 25. srpna. Čtk. Splnomocněný zástupce rakouské vlády v Praze dr. Ferd. Marek navštívil dnes ministerského předsedu Tusara, kterému vyslovil politování rakouské vlády nad nemilými událostmi na severozápadním nádraží ve Vídni, které, jak pravil, vídeňská vláda co nejostřeji odsuzuje. Prohlásil, že události tyto byly inscenovány nezodpovědnými a špatně vedenými lidmi, kteří budou pohnáni k zodpovědnosti. Dr. Marek projevil naději rakouské vlády, že nemilá událost tato, za kterou vládní kruhy zodpovědní nejsou a kterou odsuzuje i všechno klidně smýšlející obyvatelstvo vídeňské, nezkalí přátelských styků mezi oběma republikami. Ministerský předseda vzal toto loyální prohlášení na vědomí a ujistil rakouského plnomocněnce, že československá vláda přeje si udržeti dobré a přátelské styky se sousedními republikami.

»Děl. listy«, 26./8. 1919.

Německé pokání za sobotní události na severozápadním nádraží.

Včerejší odpolední »Der Neue Tag« píše k sobotním událostem na severozápadním nádraží: Členové národnostní menšiny byli napadeni od úředníků rakouských státních drah, tedy od Němců, Vídeňanů a byla jim znemožněna cesta. Českým Sokolům, Evropanům, lidem, kteří požívají práva pohostinství našeho města, které rovněž leží v Evropě, bylo učiněno přikofí od jiných lidí, kteří zřejmě nejsou turnéry, ale dávají přednost jinému druhu tělesného pohybu. Byl napaden 60letý předseda Sokolské župy a zástupce cizí země a bylo jim znemožněno vstoupit do vlaku, který vypraven byl rakouskou správou. To se stalo po pěti letech největší bídy, když všechn svět se snaží, aby se konečně dospělo ke klidu. Právě teď se to stane, právě ve Vídni napadne lidem přivoditi diplomatický konflikt. Chtějí si schladit záhu, ať to stojí, co stojí, i když přijdou o práci a výdělek. Jsme odvislí od dobré vůle svých sousedů. Potřebujeme jich jako vezdejšího chleba. Musíme, abychom vybědli z bahna, býti jimi podporováni, ba naše země je mrzáky, který se musí opírat o sousedy, aby mohla choditi. A tu použijí nezodpovědní, poštvaní lidé rady českých Sokolů, aby roztrpčili sousedy proti nám, aby jim dokázali, že nezasluhujeme, aby se nám pomohlo. Doufejme, že Praha se spokojí s omluvou našich státníků. Ještě však již nejvyšší čas, aby v lidu konečně pronikli poznatek, že jisté časy a metody jsou již navždy za námi.

»Víd. Denník«, 27. 8. 1919

Mikulášská nadílka 2011

První prosincovou sobotu zavítal Mikuláš do Českého centra hned dvakrát – nejdříve ve 14.30, kdy na něj a na anděla i čerta čekaly děti z České školy bez hranic, a podruhé v 19 hodin, kdy si na zahájení naší tradiční mikulášské zábavy přibral ještě druhého anděla. Výbornou muziku k tanci letos zajistila naše sestra Janka v podobě Pražského hradčanského orchestru. A konečně potřetí dorazil Mikuláš do Českého centra v neděli v 15 hodin na mikulášskou nadílku pro předškolní děti. Lépe než dlouhé povídání přiblíží atmosféru letošního mikulášského víkendu četné snímky.

Dolomity 2012

Každým rokem v lednu organizuje Janka Hutníková pro své četné přátele lyžařský zájezd do Dolomit (středisko Villa – Alta Badia). I letošní lyžovačky v týdnu od 7. 1. do 14. 1. 2012 se zúčastnilo několik mnichovských sokolů.

Fasching 2012

V pondělí 13. února 2012 vypadal náš pravidelný volejbalový večer na první pohled jinak než jindy – bylo masopustní období („Fasching“), a proto jsme se rozhodli, že v maškarním duchu pojmem i naše sportovní zápění. A že se nám to povedlo a že byl celý večer hodně veselý, dokazuje naše fotogalerie.

Sokolík je čten pilně i na střídačce.

Modlitba umělce 2012

V neděli 26. února 2012 byl součástí české mše v kostele sv. Štěpána tradiční Popelec umělců. Modlitbu umělce letos napsal a přednesl náš bratr Jaroslav Verner.

„Umění žít“ není samozřejmě žádnou jednoduchou uměleckou disciplínou, na žádné umělecké škole se jí nevyučuje a navíc vyžaduje od každého umělce všestranné nadání. A stejně tak, jak různí jsme my lidé, tak různorodé bývají i naše životní výtvoři. Někdo třeba celý život „kreslí“ jen samé naivní obrázky. Vycházejí-li však upřímně od srdce, rádi jim promineme, že neodrážejí žádný velký umělecký růst, nýbrž jen čistotu autorovy duše. Jiní naopak kolem sebe chrlí monumentální veledíla a složité kompozice, ale mnohdy jim pořádně nerozumí ani oni

sami. Bohužel vzniká také mnoho děl, které bychom v galerii života klidně postrádali, protože z nich jde strach nebo s sebou v nějaké podobě přinášejí samotné zlo. Ale naštěstí stále existují umělci života, na jejichž díla se chodíme velmi rádi a opakovaně dívat a jejichž vernisáže jsou pro nás opravdovým svátkem. Zastavme se nyní právě u těchto uměleckých pláten života a pejme se, proč se nám zrovna tato tolik líbí a proč jsou jejich autoři naší duši tak blízcí. Je to tou harmonickou paletou barev, jež dobře ladí s naším světovým názorem? Je to tím trochu tajemným světlem, které s neskrývanou nadějí prosvětluje okolní temné pozadí? Je to těmi výstižnými, s láskou propracovanými detaily, nebo spíše jasnou srozumitelností a přehledným konceptem celé kompozice, podtrhující známé životní moudro „v jednoduchosti je krása“? Ano, určitě je to tím vším dohromady, ale ten hlavní důvod, proč před takovými životními výtvoři s úžasem vydechneme a pomyslíme si „To je ale krása, takhle bych to chtěl umět také“, je velmi prostý. A tím bývá harmonický soulad s věčnými úmysly a dokonalým svatým dílem „Umělce Nejvyššího“, tedy toho, jehož i nejvíce milujeme.

Když máme při své životní tvorbě před očima ono „Já jsem cesta, pravda a život“, cítíme, že má naše činnost nějaký smysl, jde nám mnohem lépe „od ruky“ a že svým životem skutečně vytváříme něco pravdivého, nádherného a láskyplného – nejen pro sebe, ale především pro druhé. A naopak, kdykoliv z této cesty někdy sejdeme, začnou v našem životním umění převažovat směry jako existencialismus a nihilismus.

Přáním každého z nás určitě je, aby po sobě zanechal na tomto světě něco krásného a trvalého, co by obohatilo duchovní pokladnici celého lidstva a co by mohly další generace dále rozvíjet. Žijme proto tak, abychom každým dnem svého pozemského života vytvářeli do oné věčné „Boží galerie“ poctivá umělecká díla – jakkoliv drobná, ale přesto vždy cenná. Milostivý Pane, pokorně Tě prosíme, abys nám v této každodenní tvorbě s láskou pomáhal. Amen.

150. výročí založení Sokola

V sobotu 10. března 2012 byly v pražském Karolinu slavnostně zahájeny letošní oslavy 150. výročí založení Sokola. Slavnostního zasedání výboru ČOS se zúčastnili významní hosté z domova i ze zahraničí a byli pozváni i přední zástupci Světového svazu sokolstva. Mnichovskou jednotu reprezentoval náš starosta Zdeněk Hanzl.

Před 150 lety (16. 2. 1862) byl založen Sokol. Jeho náplní bylo a je mimo sportu i kulturní vyžití v ochotnických i loutkových divadlech, pěveckých souborech a jiných kulturně společenských akcích. Sokol se zasloužil o to, že po třech stech letech temna mohla být založena svobodná Československá republika. Bylo to i zásluhou legionářů, z nichž převážná část byli sokolové.

Tomáš Garrigue Masaryk, první prezident naší republiky, prohlásil: „Bez Sokola by nebylo legií, bez legií by nebylo Československo.“

Sokol byl a je demokratickou, nepolitickou organizací. Proto měl nemalé potíže s totalitními režimy. Poprvé byl zakázán již za Rakouska-Uherska, po druhé za nacistické okupace a do třetice ho zakázala komunistická vláda po únoru 1948. Díky zakládající myšlence dr. Tyrše: harmonický soulad tělesné i duševní krásy, dobroty, ctnosti a statečnosti nenechali členové tuto organizaci zaniknout.

Po sametové revoluci byl Sokol v České republice již potřetí znovuobnověn. Nemalé problémy byly s navrácením sokolského majetku původním majitelům, tj. sokolům.

V současné době je v Sokole přes 180 000 členů. Také v zahraničí jsou silné sokolské jednoty v Mnichově, Rakousku, Velké Británii, Francii, Švédsku, Rusku, Srbsku,

Slovinsku, USA, Kanadě a Austrálii. I ti přijedou na slet.

Vyvrcholením sokolské činnosti jsou všesokolové slety. Na ně se doslova slétnou sokolové z celého světa. První všesokolový slet se konal již v roce 1882. Letos to bude již patnáctý. Slety se konají vždy po šesti letech. V době, kdy byl Sokol v naší republice zakázán, se konaly sokolské slety v zahraničí, a to v Torontu, ve Vídni, Chicagu, Curychu a Paříži.

V České republice se věnuje nastávajícímu sletu velká pozornost. Sokolové a jejich historie jsou prezentováni v denním tisku i televizi.

Každý všesokolový slet začíná průvodem Prahou. Věřím, že i my se zúčastníme průvodu ve velkém počtu, a tím budeme důstojně reprezentovat TV Sokol Mnichov.

Jenda Truncík

Zahájení oslav v Karolinu

Slavnostní zasedání u příležitosti 150. výročí založení Sokola se konalo dne 10. března 2012 ve Velké aule pražského Karolina, které vévodí socha zakladatele univerzity Karla IV.

Ve své uvítací řeči zdůraznil rektor pražské Karlovy univerzity prof. Václav Hampl význam tělesné výchovy zejména pro mládež a připomněl Tyršovy zásluhy o vyrovnání spojení činnosti tělesné a duševní.

Starostka ČOS sestra ing. Moučková přivítala všechny přítomné hosty a vyzvala je, aby povstáním a minutou ticha uctili památku všech členů Sokola, kteří obětovali svůj život za demokratické ideály v boji proti jejich nepřátelům.

Ve svém dalším projevu stručně nastínila dějiny sokolské organizace a její úkoly od začátku vzniku Sokola až po dnešní dobu. S politováním přiznala, že 40 let přerušení činnosti Sokola v Československu přispělo k tomu, že dnešní mladá generace je s těmito úkoly ještě málo obeznána, přestože cvičitelky a cvičitelé se starají o všestrannou výchovu cvičenců ve smyslu Tyršových myšlenek. ČOS spolupracuje s ostatními tělocvičnými organizacemi v České republice i s mezinárodními a jeho členové už získali mnoho cen na mezinárodních závodech. Vyvrcholením sokolské činnosti jsou tradiční sokolské slety, které se po roce 1989 konají zase v Praze. Po dobu 40 let se mohly konat pouze v městech západní Evropy, kde se o udržení této sletové tradice a sokolské myšlenky zasloužily zahraniční sokolské jednoty, spojené pod názvem Ústředí československého sokolstva v zahraničí. Tyto jednoty byly na všech 5 kontinentech zalo-

ženy často krátce po vzniku Československého sokolstva v předminulém století. Sestra Moučková ocenila činnost zahraničních jednot, které jsou nyní sdruženy pod názvem Svaz světového sokolstva.

V další části svého projevu se sestra starostka dotkla také hlavních problémů posledních let, které ztěžují současnou sokolskou aktivitu – potíží s restitucemi a financováním všech nákladů, potřebných k provozu tělocvičen atd. Vyjádřila ale naději, že tyto potíže Sokol i nadále zvládne, protože jeho mravní hodnoty nakonec přežily i těžké doby posledních 150 let. Pracovní týmy v sokolovnách se skládají z dobrovolníků i profesionálů, počet členů Sokola v republice je 180 000 a jejich činnost je založena na naprosté dobrovolnosti.

V závěru svého projevu vyslovila sestra Moučková pozvání na XV. všesokolský slet, který se bude konat v Praze od 1. do 6. července jakožto vyvrcholení oslav 150. výročí založení Sokola.

Po projevu sestry Moučkové přečetl br. Králík zdravici prezidenta ČR Václava Klause, ve které prezident zdůraznil význam sokolstva nejen pro tělesnou a duševní, ale i mravní výchovu českého národa od samého vzniku organizace. Předseda senátu ČR pan Milan Štěch uvedl ve své zdravici přehled činnosti Sokola a ocenil jeho výchovu k vytrvalosti. Tato vytrvalost pomohla Sokolu překonat překážky, které se postavily do cesty během jeho trvání.

Předsedkyně Poslanecké sněmovny ČR paní Miroslava Němcová srdečně poděkovala za pozvání k dnešnímu zasedání a ocenila Tyršovy ideály, které dodnes neztratily svoji platnost. Zároveň podala stručný, ale velice zajímavý přehled o době, kdy Miroslav Tyrš a jeho blízcí spolupracovníci začínali tyto ideály uplatňovat v české veřejnosti. Svoji zdravici zakončila přáním mnoha úspěchů v budoucnosti.

Zdravici za Zahraniční obec sokolskou pronesl starosta ZOS bratr dr. Tomáš Frey-Materna. Poděkoval členům ČOS za pozvání nejen k dnešnímu zasedání, ale i k účasti na letošním sletu. Tato účast je vždy velikým zážitkem pro zahraniční sokolstvo, které mnoho desetiletí mohlo pořádat svoje slety jen mimo území Československa a udržovalo jejich tradici. Ale sokolská myšlenka obstála po mnoha zkouškách v dějinách a udržela si svůj význam i dnes, 150 let po svém založení. Jako následující pronesl svoji zdravici čestný starosta Sokola Toušeň br. generál Sedláček. Ve své současné funkci čestného předsedy Čs. obce legionářské informoval

tento více než devadesátiletý pamětník o událostech, které naše i mladší generace znají pouze z knih. Vyprávěl o cílech a myšlenkách, které pomáhaly utvářet charakter členů Sokola za jeho mládí, o sletech za první republiky, o mobilizaci v roce 1938, o sletu v roce 1948. Velice skromně se zmínil o své odbojové činnosti proti nacismu za druhé světové války a perzekuci své i ostatních spolubojovníků za komunistické diktatury. Za zmínku stojí hlavně to, že při otrocké práci v uranových dolech vězňům, kteří i za těchto nelidských podmínek založili v roce 1956 ilegální sokolskou jednotu, dodávala síly Tyršova myšlenka. Vyslovil politování, že dlouhých 40 let zákazu Sokola v Československu se projevilo hlavně úbytkem vedoucích cvičitelů, ale projevil naději, že i s tímto problémem se Sokol v budoucnosti vypořádá a popřál všem mnoho vytrvalosti pro budoucnost.

Po bratru Sedláčkovi ocenil význam Tyršových ideálů především pro mravní výchovu ve své řeči pražský arcibiskup kardinál Duka.

Na závěr vyslovil přání, aby činnost dnešního Sokola byla v budoucnosti provázena stejným zdarem a požehnáním jako ta, která začala před 150 lety.

Všechny projevy uzavřel rektor Karlovy univerzity krátkou řečí, ve které srovnal hodnoty akademických a sokolských ideálů a zdůraznil symbolický význam dnešního setkání na historické půdě centra české vzdělanosti. Vyslovil svoji radost, že se uskutečnilo 150-leté jubileum založení organizace, která byla vždy pokládána za hnutí charakterních lidí, a přání, aby její základní myšlenka zůstala i nadále zachována.

Po projevu Jeho Magnificence převzala sestra Moučková čestnou cenu Evropské unie umění.

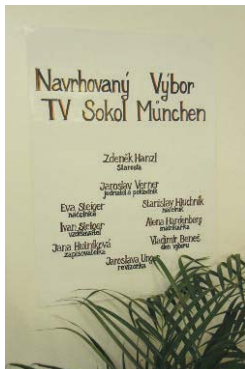
Následoval přednes dvou sokolských písní Jdou sokolské šiky, jdou a Hoj vzhůru, pestrý sokole, zazpívaných sbory Gaudium z Prahy a J. Foerster z Jihlavy. V závěrečném projevu vyslovila sestra Moučková poděkování rektorovi Karlovy univerzity a zasedání bylo ukončeno slavnostní fanfárou.

-mm-

Valná hromada 28. 3. 2012

Vyznačovala se jako obvykle volbou nového výboru. Na bedrech našeho pokladníka J. V. spočinula nyní již oficiálně i funkce jednatele.

nevšední dny: středa a čtvrtek

Ve čtvrtek 13. ledna 2011 v 16.52 se narodil našemu sokolovi Wolfgangovi a jeho ženě Petře syn Dominik. Při svém narození v porodnici München-Pasing vážil náš nový sokolíček 3150 g a měřil 51 cm. *Oběma rodičům moc blahopřejeme!*

Dovolte, abych se představil. Jmenuji se David Leodolter, narodil jsem se ve středu 11. dubna 2012 a při narození jsem vážil 3710 g a měřil 54 cm. Do Sokola se už moc těším...

A my Ti přejeme hodně zdraví a mamince Petře i tatínkovi ze srdce blahopřejeme.

V sokolském nebi

Mirek Valenta

* 6. 1. 1929 † 21. 3. 2012

Mirek byl pražský rodák. Po maturitě vystřídal množství zaměstnání, pracoval i na jatkách. Jeho touha dostat se k divadlu se mu nakonec splnila. Účinkoval v různých oblastních divadlech jako herec a režisér. V roce 1966 opustil republiku a i v Německu byl nadále činný v rozhlasu a televizi. Nakonec nastoupil do RFE (Rádio Svobodná Evropa), kde pracoval jako hlasatel, herec, skladatel, zpěvák i režisér. V roce 1994 ocenil jeho činnost v RFE děkovným dopisem prezident USA Bill Clinton. Svůj volný čas věnoval i nadále divadlu – založil v Mnichově vlastní malou scénu – a mnichovskému Sokolu, jehož kulturních akcí se aktivně zúčastňoval.

Odpočívej v pokoji...

Arnoštka (Anina) Kollingerová

* 18. 9. 1935 † 21. 8. 2012

Anina, naše nenápadná tichá sokolská sestra, vždy připravená přiložit ruku k dílu, nás nečekaně opustila po krátké nemoci.

Citujeme ze smutečního oznámení její rodiny: *Tichý a prostý byl její život, věrná a pilná její ruka, mírný také její přechod do věčného domova.*

Odpočívej v pokoji...

Jiří Knobloch

* 4. 4. 1931 † 24. 9. 2012

Jirka se narodil v muzikantské rodině. Ačkoliv se vyučil brusičem skla, jeho láska k hudbě zvítězila.

Po vyučení odešel na konzervatoř do Prahy studovat hru na kytaru, ve studiu pokračoval i ve Výmaru na Franz-Liszt-Musikhochschule. Doma ve vlasti se stal členem Sekce československých koncertních umělců a vystupoval v mnoha zemích světa. V osudový den 21. srpna 1968 byl právě na dovolené v Jugoslávii a odtud odjel koncertovat do Paříže. Tam ho zastihla nabídka vyučovat v Mnichově na Vysoké škole hudební, kterou s radostí přijal. Během své pedagogické činnosti otevřel v roce 1971 se svou ženou Renate hudební obchod s koncertními kytarami v centru Mnichova.

Knoblochovi obětavě pomáhali nově přichozím českým hudebníkům a zprostředkovávali jim angažmá v různých orchestrech. Jirka se stal členem naší jednoty v roce 1994, byl to prima kamarád. Často a rád nám hrál na kytaru při různých sokolských oslavách.

Odpočívej v pokoji...

Mgr. Antonín Hinšt

* 1. 12. 1929 † 23. 2. 2013

Bratr Antonín Hinšt vystudoval Pedagogickou fakultu brněnské univerzity a v roce 1957 ukončil promoci i dálkové studium na tamější Přírodovědecké fakultě.

Nejdelší část své profesionální dráhy v bývalém Československu působil Antonín Hinšt jako profesor matematiky a deskriptivy. V 70. letech vyučoval výtvarnou fotografii a matematiku a v roce 1980 odešel s rodinou do Německa. I když se v naší sokolské jednotě do sportovního dění již nezapojil, uspořádal pro nás několik zajímavých přednášek – o sokolském životě v době svého mládí, a především o svém oblíbeném tématu UFO.

Bratra Hinšta jsme měli velice rádi – jako sokola a dobrého člověka – a bude nám v mnichovském Sokole i v české katolické obci velmi chybět.

Odpočívej v pokoji...

Oetz 2012

39. ročník sokolského setkání v Oetzu organizovala Švýcarská župa. Ve dnech 26. 5. – 28. 5. 2012 tak opět ožila sokolská louka v Piburgu pestrým sportovním hemžením a veselým fanděním.

Náš nový sokolský přírůstek, „drobeček“ Jožko z Trenčína, jel do Oetzu letos poprvé a své premiérové dojmy spontánně popsal v následujícím vyprávění. V něm se však zapomněl ještě zmínit, že nás u táboráku naučil zajímavou společenskou hru, která způsobila, že se o nelehkém rozplétání rukou některým účastníkům zdálo ještě i v noci...

Přišli sme, pobavili sa, zašportovali si a išli domov...

Ale bolo to predsa len trochu inak...

Už skorý odchod z Mnichova (6:00) predpovedal, že pôjde o dlhý výlet. Posádka nášho auta (Milan, Honzo, Robo a ja – drobec) vyrazila za dobrodružstvom. Krásne počasie, slniečko hned' od rána. Po ceste sme sa zastavili na krásnom mieste pod vrchmi Álp na kávičku – raňajky... len tak na hodinku. Po nekonečnom stúpaní do vrchu nám auto naznačilo, že potrebuje

prestávku a vyvarilo chladiacu kvapalinu (100 m od tábora – čo sme ale nevedeli). Príchod na „Sokolskú lúku“ hlásime okolo 12:30. Nieкто nám máva..., Zdeňek usmiaty a veselý ukazuje miesto, kde si rozložíme náš stanový tábor. Pomaly pribúdajú ďalší ľudia a lúka sa plní veselou vravou a novými stanmi. Naša výbava nemá hranice, Zdeňek má rozkladací stôl spolu so stoličkami a psa s vlastným stanom. Standa s „Bobikom“ skladajú a šróbujú pred stanom vážny nábytok, vyťahujú plynový varič a už sa niečo varí!

Tyršova cesta

Ihrisko na volejbal už stojí a mi pokukávame po našich súperoch. Čas na prvý zápas sa blíži. Požičiavame si dve sokolky do mixu a už sme na ihrisku. Príjem – náhra – smeč (!), skáčeme, blokujeme, použili sme všetky možné stratégie, po ťažkých dvoch setoch odchádzame z kurtu – porazený. Náladu však máme dobrú, lebo všetko je tak, ako má byť (šport, zábava, známi aj noví ľudia) – a nikto sa nezranil!

Náš tábor sa rozrastá o Jardu, Janku, Marušku a „strateného brata Tomáša“... Počet sokolov na lúke narastá s príchodom autobusu s bratmi a sestrami všetkých generácií.

Po druhom zápase je na našom konte stále nula, ale veľmi tesná! Lúku využívame na našu novú hru „GOLF“ – zo záujmom sa zapájajú takmer všetci. Plynule sa zapájame do ďalších športov: šípky, hod kameňom, petanque... Blíži sa slávnostné zahájenie. Vatra sa rozhorieva... Do nemilosti hlavnej usporiadateľky padli všetci, čo mali na hlave čiapky – aj ja.

Odtiaľ náš výlet dostáva pracovný názov:

„Zdeňku, tu čepici dolú, alespoň to péro!“
 V treťom zápase sme chytili druhý dych
 a máme prvé body. Oslavujeme našu
 výhru pokrikmi slávy a nadšenia. Z časom
 narastá hlad a vyberáme rôzne dobroty.
 Nieкто opeká, iný griluje a všetci pap-
 káme. Stmieva sa a oheň vykresľuje sce-
 nériu krásnej prírody. Hviezdičky na
 oblohe predpovedajú krásny ďalší deň.
 Bavíme sa, rozprávame príhody, spievame
 známe pesničky. Už sú pri ohni traja gita-
 risti. Po polnoci ostávame verný príjemnej
 zábave a spevu už v komornom prostredí.
 Noc v Alpách nie je noc pri mori a je
 poriadne zima!!!

Konečne ráno, všetko sa otepluje – hurá.
 Máme pred sebou ďalšie športové a spoločenské
 aktivity. Vyhodnotenie pre náš klub
 dopadlo dobre, získali sme aj „cenné
 kovy“.

Prichádza ďalší večer a znovu nasadzu-
 jeme latku dobrej zábavy poriadne vysoko.
 Okolo druhej v noci sa lúčime s kama-
 rátmí a posádka nášho auta sa vydala na
 cestu domov smer Mníchov.

V pondelok sa naši ostávajúci kamaráti
 zúčastnili ešte ďalšieho oficiálneho pro-
 gramu.

Plný zážitkov sa tešíme na náš prvý tré-
 ning, aby sme to celé mohli znovu prebrať
 a spomínať.

Športu zdar a sokolskému stretnutiu
 v Alpách zvlášť!

Kto nebol, nezažil...

Jozef Malata

* Starostovy kulaté narozeniny

V pátek 13. dubna 2012 si náš starosta Zdeněk Hanzl připsal na svá trénovaná sokolská bedra již šestý křížek.

Gratulujeme!

Starostovy kulaté narozeniny jsme pak oslavili v sobotu 21. dubna 2012 na Velehradě.

* Milanovy kulaté narozeniny

Pravidelný volejbal v pondělí 11. června 2012 proběhl ve slavnostním duchu, protože zrovna tento den slavil své 50. narozeniny náš bratr Milan Boleček.

A tak je pěkně oslavil v rodinném kruhu sokolském.

MÁTE ŠVE DĚTI RADI?
POSLETE JE DO SOKOLA

Tomáš Grulich, předseda Stálé komise Senátu PČR pro Čechy žijící v zahraničí o nás píše:

Při příležitosti XV. všesokolského sletu vyšla velmi výpravná obrazová publikace *Byli jsme a budem*. Fotografie vybral a uspořádal přední český fotograf Jiří Koliš a textem doplnil historik Marek Waic. Kniha je zdařilá a přináší mnoho neznámých nebo zapomenutých historických fotografií. Něco mě přeci jen na knize nemile překvapilo. Není zde jediná zmínka o Sokole v exilu. Jako by Sokol končil v roce 1953.

Před pár lety jsem navštívil v čele senátní delegace Mnichov. Hodně jsme se zajímali o české školy, tak jako každou služební cestu za Čechy v zahraničí jsme se věnovali i vztahům mezi původním exilem a lidmi, kteří svobodně odešli do zahraničí po roce 1989. Bylo by smutné, aby historik zabývající se dějinami vystěhovalectví nevěděl o Sokole Mnichov. Víím, že byl znovu založen 1973 a prvními členy bylo 31 mužů a žen, 4 dorostenky a dorostenci a 4 žáci a žákyně. Co mě však velmi mile překvapilo, je i současná aktivita. Po roce 1989 mnoho spolků v zahraničí, když ztratilo přirozeného nepřítele – komunisty, pozvolna utlumovalo svou činnost. Není tomu tak v Sokole Mnichov. Pokračuje Sokol Cup v odbíjené, pořádá i nadále setkání v Oetzu, společná lyžování, výlety,

společenské akce. Nejen, že neustala tradiční činnost, ale po roce 1989 se začala rozvíjet i do původní vlasti.

Všichni škarohlídi, co vykládají, že Češi v zahraničí jsou již jen záležitostí pro historiky, by měli navštívit Mnichov. Činnost Sokola Mnichov by jim tento scestný názor vyvrátila. Nemůžeme a také nechceme zasahovat do života českých menšin v zahraničí. Chceme budovat dobrý vztah mezi „těmi doma“ a „těmi venku“. Děkujeme Sokolu Mnichov, že je jedním ze světlých bodů našich vzájemných vztahů, které nejsou jen minulostí, ale současností a budoucností.

*Tomáš Grulich, předseda Stálé komise
Senátu PČR pro Čechy žijící v zahraničí*

Setkání na Generálním konzulátě

V pátek 15. června 2012 uspořádal generální konzul Josef Hlobil setkání se zástupci krajanských spolků nejen z Mnichova, ale z celého jižního Německa.

XV. všesokolský slet 1. 7 – 6. 7. 2012

Viděno a prožito dvěma cvičenci „věrné gardy“ z TV Sokol Mníchov

Kdo se sletu nezúčastnil, těžko pochopí sokolskou myšlenku. Pro nás byl slet úžasný.

Důstojný začátek letošních oslav byl již na jaře v Karolinu – na půdě Univerzity Karlovy. My, společně s Evou a Ivanem, jsme slet zahájili poctou zakladatelům Sokola, Tyršovi a Fügnerovi, položením věnců u jejich hrobu na Olšanských hřbitovech. Ani Česká televize si nenechala ujít tuto příležitost a vše pilně zdokumentovala. Večer jsme navštívili Tyršův dům, abychom se pozdravili nejen se sokoly z České republiky, ale z celého světa.

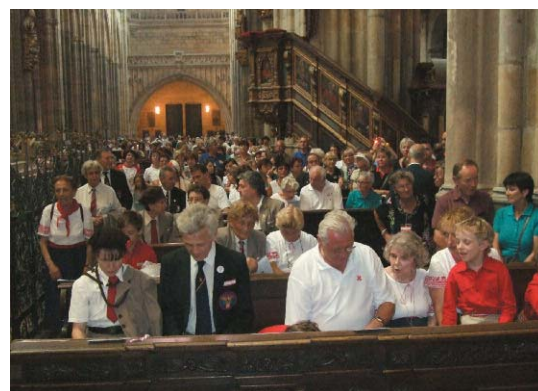
A pak to šlo ráz naráz...

Setkání a řazení.

Průvod

V neděli 1. 7. pochodoval sokolský průvod Prahou při hudbě několika dechových kapel. Diváci nám nejen nadšeně mávali, ale u mnohých ukápla i slzička. Z mnichovského Sokola nás bylo 18 a skandováním „Mníchov zdraví Prahu“ jsme si získali sympatie přihlížejících Pražanů. Před hlavní tribunou u Rudolfiny, na které stál kromě jiných představitelů i kardinál Duka, jsme se zastavili a mohutným „nazdar“ jsme všechny pozdravili. Kolem poledne jsme dopochodovali na Staroměstské náměstí, kde jsme se u sousoší mistra Jana Husa vyfotografovali, abychom měli na co vzpomínat. Po malém oddechu jsme spěchali do chrámu sv. Víta.

V 15 hodin se rozezněly zvony a slavnostní mše začala. Dvořákova hudba a slova kardinála Duky byly nezapomenutelné. I my mnichovští jsme se na mši svaté malinko podíleli. Náš jednatel Jarda totiž přečetl jeden úryvek z Písma svatého. Největší překvapení však bylo po mši svaté. Pan kardinál nás pozval do sakristie. Myslím, že v tom pozvání měla trochu prsty naše sestra Janka. Nenabídl nám mešní víno, ale příjemnou atmosféru. Potvrdili jsme si, že je skutečně velkou osobností.

Oslavenkyně Janka

Shodou okolností připadlo na zahájení sletu ještě jedno důležité výročí. Neúnavná, energii sršící Janka slavila narozeniny. Nebudu prozrazovat kolikáté..., ale každopádně jsme je pak při dobrém moku oslavili v Kozlovně – jedné z mnoha příjemných pražských hospod.

Sletový program

Celý týden od pondělí do pátku jsme většinu dne trávili na stadionu Slavie v Edenu. Mnohdy jsme museli vstávat již v 6 hodin ráno, abychom stihli zkoušky, secvičné, projížděčky i generálky I. a II. programu. Skladba, kterou jsme cvičili, se jmenovala Jen pro ten dnešní den a doprovázela ji hudba ze starých českých filmů. V obou programech jsme vystupovali jako první. Asi proto jsme tak často zkoušeli, abychom nic nezkazili a udělali dobrý dojem. Mezi cvičenci koloval vtip, že vedení zkouší, co ještě „věrná garda“ vydrží. Přesto jsme si udělali čas i na kulturu. V pondělí 2. července večer jsme v Di-

vadle ABC zhlédli představení Prodané nevěsty, kterou nastudovaly sokolské ochotnické soubory z Pyšel, lázní Toušeň, Slatiňan a Královských Vinohrad. Režisér Bohumil Gondík ji ztvárnil jako lidovou hru se zpěvy a tanci. Byli jsme nadšeni a s námi i všichni ostatní diváci. Bohužel jsme nestihli pódiová vystoupení na Staroměstském náměstí, v Edenu a Tyršově domě. Unikla nám divadelní představení Poprask na laguně a Tetička z Radějova.

Co jsme však nepropásli, bylo Sokol Gala 2012 v Tipsport Aréně. Vstupenky jsme získali od Sokola Pražského. Na program jsme se dívali z veliké výšky, seděli jsme úplně nahoře. To nám však nebránilo vychutnávat citlivě vyvážený sportovní program. Nejvíce však na nás zapůsobilo vystoupení olympijské vítězky Věry Čáslavské. Životní pravdy vyslovené jejími ústy nám dodaly chuť a sílu do další práce. Vyvrcholením sletu bylo 5. a 6. července předvedení společných sletových skladeb v Synot Tip Aréně v Edenu. Jak jsme se při zkouškách a generálkách potili, tak jsme ve čtvrtek při večerním zahájení promokli až na kost. Již na seřadišti lilo jako z konve. Potom jsme napochodovali na plochu stadionu – a stále pršelo. Dělalí jsme stafáž, vydrželi jsme nástup praporů,

Vzácný snímek z generální zkoušky, neboť všichni novináři byli ochrankou majitele stadionu vypuzeni.

jejich dekorování i všechny slavnostní projevy. Pak všichni odpochovali a „věrná garda“ zůstala na ploše stadionu sama. Mohla předvést to, co se za ten rok naučila, ...a dopadlo to dobře. Věřte mi, že jsme měli dobrý pocit, když celý stadion tleskal. V pátek – druhý den sletových skladeb – nám počasí přálo až moc. Slunce nemilosrdně páliło. To nám však tolik nevadilo a s chutí a nadšením jsme předvedli naši skladbu. Odměnou byl opět spontánní potlesk.

Tento slet byl už patnáctý v pořadí. Od založení republiky se ještě nestalo, aby se sletu nezúčastnil prezident republiky. Ani zdravíci prezidenta jsme při zahájení sletu neslyšeli. Z představitelů vlády promluvil ministr obrany Alexandr Vondra, ale postrádali jsme zástupce Ministerstva školství a tělovýchovy. Registrovaných členů Sokola je přes 170 000. Tolik členů nemají ani všechny politické strany dohromady! Neměli by o tom čeští politici přemýšlet?

Husitským chorálem byl XV. všesokolský slet důstojně zakončen.

Večer po vystoupení v Edenu bylo v Tyršově domě rozloučení s překrásným týdnem v Praze. Bylo zpestřeno dalšími pódiovými vystoupeními a zpěvem jak písní lidových, tak i těch od Jaroslava Ježka.

Za perfektní organizaci díky všem, kteří přiložili ruku k dílu.

Ať žije XVI. všesokolský slet, kterého bychom se také rádi zúčastnili!

Jenda a Alena Truncíkoví

Zábřeh 2012

31. 8. – 2. 9. 2012

Nebyl to turnaj ledajaký, konal se volejbalový turnaj s mezinárodní účastí. Již páteční uvítací večer byl ve znamení pohody. Nejen přátelským uvítáním, ale celkovou atmosférou jedné velké sokolské „rodiny“ začal sportovní víkend v Zábřehu, víkend, na který se nedá zapomenout. Večerní nálada s povídáním a se zpěvem při kytáře navodila úžasnou pohodu. Není divu, že jsme se rozcházeli ve velmi pozdních hodinách.

Spánku moc nebylo a najednou přišlo sobotní ráno. Místo srazu bylo určeno přímo v pěkném a prostorném areálu hřišť Sokola Zábřeh. Počasí je pod mrakem, ale náš anděl strážný, určitě také věrný sokolík, nám dává velkou šanci užít si tento den v suchých dresech na nádherně upravené antuce. Sportovní klání se navíc koná ještě v tenise, stolním tenise a petanque. Zajímavostí je i rozlosování celého hlavního volejbalového turnaje – to pozitivně a spravedlivě ovlivňuje rozložení sil jednotlivých družstev.

Volejbalový turnaj

Sbohem moji spoluhráči z Mnichova, říkám si v duchu, ale nevádí, dnes tedy nasazujeme hráčský um každý za sebe, ale stejně věřím, že všichni s maximálním sokolským nasazením a bojovností a někde v srdci se svým „lvičkem“ na prsou. Je to nádherný turnaj, nádherný den, turnaj plný bojovnosti, radosti ze hry a úžasného

nasazení. Je radostí toto prožívat na vlastní kůži, celé to dění a jednotlivé zápasy. Třicet borců z různých světových stran bylo rozlosováno, hrálo o vítězství, ale co je nejdůležitější, vzájemně se podporovalo a srdečně fandilo. Opravdu se naplnila slova, že není důležité vyhrát, ale že je nádherné jen prožít tento srdečný a barevný sportovní kolotoč. Byla to ohromná věc, ta sokolská sounáležitost a herní čistota. Tento den jsme byli všichni vítězové...

Nedaleko nás se grilovalo selátko, točilo se dobré pivo i kofola, podával se mok

všech možných druhů, „aj burčák i boro-vička byla“.

Prostě den jako vymalovaný, příjemní lidé a ta úžasná atmosféra..., je krásné se takto na chvíli zastavit v současné „uspěchané“ době.

Ale den ještě neskončil...

Sportovní dění trvalo do pozdních odpoledních hodin a celodenní turnaj byl zakončen nádhernou a pečlivě připravenou akcí v místní sokolovně a nechyběla dobrá, řekl bych až rodinná, atmosféra, hudba, tanec a vynikající nálada všech přítomných.

Slavnostní nástup

Program byl krásně uspořádán – slavnostní nástup s historickými sokolskými prapory za zvuku tónů naší státní hymny, fanfáry na lesní rohy, slavnostní hosté, zdravice zástupců jednotlivých sokolských jednot ze zahraničí, ukázka vystoupení cvičenek se švihadly, vyhlášení a předání pamětních listů s cenami pro vítěze v jednotlivých soutěžích – prostě parádní večer.

Zažili jsme všichni chvíle radostné, ale i dojemné, zvláště při oceňování zasloužilých sokolek a sokolů, kteří i přes svůj již pokročilý věk stále dýchají pro Sokol. Slavnostního nástupu se zúčastnili také členové našeho TV Sokol Mnichov, někteří dokonce i v tradičních „bavorských“ krojích...

Nad ránem jsme se pak rozcházeli plni úžasných sportovních i společenských zážitků. Byla to opravdu vydařená sokolská akce. Všem členům pořadatelského týmu, kteří se zasloužili o tyto krásné chvíle, patří náš upřímný dík...

Milan Bolek Boleček

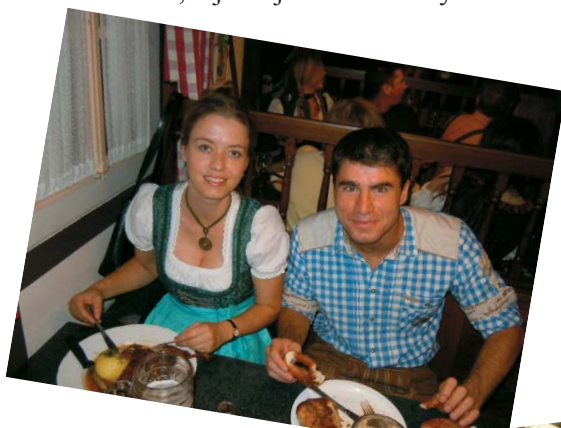
Oktoberfest 2012

V neděli 30. září 2012 se vydala velká skupina mnichovských sokolů v typických bavorských krojích na *Wiesn*, kde měla díky Jance Hutníkové rezervováno osmnáct míst ve stanu *Wildmoser's Hühner und Entenbraterei*. Jak napovídá název stanu, k jídlu jsme dostali výbornou

kachničku, kterou jsme zapíjeli pivem *Hacker-Pschorr*. Na závěr večera si stejně jako v jiných stanech vylezli všichni návštěvníci na lavice a doprovázeli hrající muzikanty společným zpěvem a osobitými rytmickými kreacemi.

Janko, velký dík za pozvání !!!

Jaroslav Verner

Blahopřejeme k vyznamenání

Při příležitosti státního svátku 28. října prezident České republiky Václav Klaus propůjčil Řád T. G. Masaryka našemu Mons. Karlu Jaroslavu Fořtovi za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a lidských práv.

Mons. Karel Fořt byl za svou aktivitu ve skautském hnutí během války vězněn nacisty a prodělal v Německu totální nasazení. Po skončení války studoval teologii a pak působil jako kněz na Šumavě, odkud se mu v roce 1950 podařilo před hrozícím zatčením komunisty uprchnout na Západ.

Nejdříve působil jako misionář v Alžírsku a poté od roku 1960 v České misii v Mnichově. Stal se vedoucím duchovní služby pro Čechy v Německu. Po roce 1968 obětavě pomáhal nové vlně emigrantů po stránce duchovní i existenční. Až do roku 1995 vedl náboženskou redakci Rádia Svobodná Evropa. Mše, které v češtině sloužil v našem kostele, byly pravidelně vysílány do okupovaného Československa.

Blahopřejeme!

všední den: pondělí

Mnichovští sokolové v Praze

listopad 2012

Na dušičky, jak už se stalo tradicí, jsme se opět, a to ve velkém počtu vypravili do Prahy. Tentokrát na Žižkov do divadla Jára Cimrmana. Díky Evě, Ivanovi a panu Svěrákovi jsme měli možnost zhlédnout jednu z 15 her, které divadlo uvádí, a to neustále vyprodané představení České nebe. Zábava je to vsuktu jedinečná a útok na bránci veliký. V českém nebi zasedá komise složená z výkvětu národa a rozhoduje o tom, kdo má právo vstoupit na nebesa. Nás jako sokoly nejvíce zajímal Miroslav Tyrš a nezklamal nás. Ve sportovním se sokolskou čepičkou utužuje velké české duchy úsměvně naivními cvičebními se-

stavami a v pravidelných intervalech pronášejí řízná sokolská hesla. Báječní herci a zřejmě i prima lidi, neboť místo aby rychle pospíchali domů, vyčkali až vylezeme na jeviště a nechali se s námi vyfotit. My jsme sice také nepospíchali, ale už se těšili, že tak báječný večer zapijeme báječným pivem v hospůdce na Žižkově.

Pod křídly vlasti

Následující den jsme na Vítkově v Armádním muzeu navštívili výstavu ke 150. výročí založení Sokola nazvanou Pod křídly vlasti. Ke zhlédnutí byly historické dokumenty, kroje i cvičební nářadí. Jenda objevil kroj podobný tomu, který měl jeho tatínek, když stál čestnou stráž při návštěvě prezidenta ČSR dr. Edvarda Beneše v Opavě. Po jeho boku byl tehdy i malý Jenda, též v sokolském, a to žákovském kroji – červené košili a režných kalhotách. Já jsem zavzpomínala při pohledu na ženský sokolský kroj na vyprávění mé maminky, která cvičila v roce 1938 na posledním předválečném sletu. Škoda, že se obnovení Sokola nedočkala. A tak alesoň já hrdě oblékám od roku 1994 na každý slet její vyšívanou sokolskou blůzičku. Jedna z fotografií, které při prohlídce vznikly, dokazuje, že jsme

my sestry nezapomněly na naši sokolskou gymnastickou průpravu a „vyšvihly“ se – asi nedovoleně – na vystaveného historického koně.

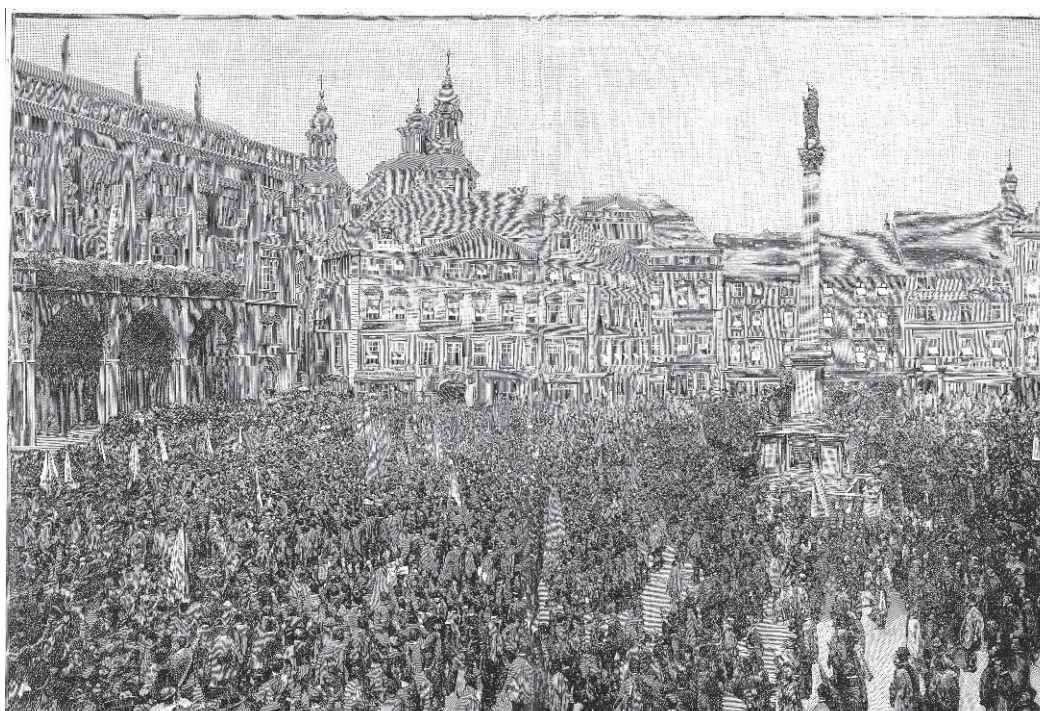
Po výstavě nás Ivan vylákal za roh do míst jeho dětství, které prožil v okolí Petrského náměstí a povyprávěl o svých tehdejších klukovských zážitcích, a to i na základě historické skutečnosti komunistické éry (reportáž na straně 16).

Poté se „věrná garda“ vypravila na pražské předměstí k Jarce a Honzovi, aby zde při kávě a dortíku nechala doznít výlet s jeho zážitky a zavzpomínala na uplynulých 40 let v mnichovském Sokole.

Jarka Unger

Chodil jsem jako kluk každé úterý a pátek cvičit do sokolovny v Praze Vršovcích (myslím, že jsme byli Župa Jana Podlípného). Měl jsem to z domova 3 km pěšky čili v tom byla i chodecká průprava a při cestě domů za tmy i odvaha. Dvoje prázdniny jsem strávil na letním sokolském táboře ve Frymburku na Šumavě v ubikacích po americké armádě osvoboditelce. Tam se mi ale nezřízeně stýskalo. Byl jsem také sokolským trubačem. Uměl jsem troubit na tzv. fanfárku i na polnici. Nebyl jsem vynikající cvičenec, protože jsem byl hubený a neosvalený, ale všechno, co jsem se v Sokole naučil, se mi v životě hodilo. I to poznání, že jiní jsou lepší.

Mějte se co nejlip! Váš Z. Svěrák

Z foyer divadla Jára Cimrmana: šest tisíc sokolů protestovalo před Staroměstskou radnicí pražskou proti Cimrmanovu návrhu přejmenovat tělocvičné nářadí „koza“ na „hříbě“.

Mikulášská zábava 2012

Letos jsme měli nového čerta. Sice byl oblečen stejně jako ten loňský a šla z něj i stejná hrůza, ale slyšel na jméno Bolek a přinesl s sebou soudek budvaru, z něhož pak vlastnoručně čepoval, a proto jsme usoudili, že ať přichází odkudkoliv, z pekla to určitě není...

A což teprve oba andělé! Ty nám sem určitě poslalo samo nebe, aby nám svými božskými úsměvy vykouzlili v sále mnichovského Českého centra malý ráj na zemi. Vlastně bych měl v tomto případě psát „vykouzlily“, protože ač dle definice jsou andělé bytosti bezpohlavní, toto byly beze vší pochybnosti krásné andělské holky, právem se pyšníci svatými jmény Marie a Veronika. Bohužel druhá z nich musela po odpolední dětské nadílce odletět za jinými andělskými povinnostmi, a tudíž se již nemohla zúčastnit večerního tanečního reje, při němž se její okřídlená kolegyně tak lehce vznášela nad parketem, že tím uváděla své tanečníky do vytržení. Ve výčtu svatých bytostí, které se v sobotu 1. prosince dostavily na naši tradiční mikulášskou oslavu, nemůžeme zapomenout na nejvýznamnější postavu, jejímuž jménu je celá slavnost zasvěcena a kolem níž se točí nejen odpolední nadílka pro české děti, ale i večerní taneční zábava pro dospělé, a tou je samozřejmě svatý Mikuláš. A kdo jiný by měl lepší profesní předpoklady se této ústřední role vskutku fundovaně ujmout než náš sokolský starosta? Za ta léta, co Zdeňka v roli Mikuláše vídávám, jsem dokonce nabyl dojmu, že je to jeho hlavní povolání a že sokolskou funkci dostal „nahore“ jen jako „vedlejšák“ na zbytek roku.

Na naši mikulášskou zábavu přicházejí nejen členové mnichovského Sokola, ale samozřejmě i jejich partneři, přátelé a pozvaní hosté. Z těch VIP to byli jako v minulých letech zástupci českého Generálního konzulátu v Mnichově. Generální konzul se letos bohužel omluvil, ale přesto jsme se bez čestného hosta z diplomatických kruhů nemuseli ani tentokrát obejít – úvodní slavnostní valčík si Mikuláš zatančil se slovenskou generální konzulkou. A tím se již dostávám k hudební skupině, která se celý večer, a dokonce i drahý čas přes půlnoc starala o naše taneční vyžití. Stejně jako loni přijeli do Mnichova tři muzikanti Pražského hradčanského orchestru, s nimiž jsme se v našich hudebních myslích opravdu nejdříve přenesli na jakýsi imaginární koncert v historické kulise Hradčanského náměstí, neboť nám pro navození slavnostní nálady zahráli k poslechu několik nádherných orchestrálních skladeb. A o jedné přestávce v průběhu večera pak ještě přidali nezapomenutelnou

Smetanovu Vltavu. K tanci se střídaly svižné lidové písně se skladbami ve volnějším tempu, a tudíž si během večera určitě každý přišel na své. Některé ever-greeny jsme si při tanci propěvovali spolu s kapelou, takže ono „jen pro ten dnešní den stojí za to žít“ znělo z našich úst díky skvělé atmosféře večera jistě velmi upřímně.

Mikulášská zábava by se pochopitelně nemohla tak dobře vydařit, nebýt obětavé pomoci všech, kteří se na její přípravě a hladkém průběhu podíleli, ať už pozvánkami, zajištěním hudby, nákupem a přípravou občerstvení, nebo výzdobou sálu či jeho závěrečným úklidem a prozaickým mytím špinavého nádobí. Zvláštní poděkování patří Českému centru za poskytnutí sálu i celého zázemí, dále Generálnímu konzulátu ČR za zajištění noclehu pro hudební skupinu a za sponzorský dar v podobě výborného pivního moku a konečně České katolické misii za zapůjčení skla a nádobí. Velký obdiv a dík si zaslouží

Mikuláš, čert i oba andělé, kteří vydrželi celý víkend dlouhý mikulášský maraton a kromě naší taneční zábavy ještě zvládli štědře rozdávat balíčky i úsměvy na obou mikulášských nadílkách, pořádaných společně s Českou školou bez hranic a Českou katolickou misii pro školní a předškolní děti.

Mé závěrečné přání asi nezasvěcený čtenář úplně nepochopí, ale většina z nás dobře ví, nač narážím: „Přejme si, aby sokolský Mikuláš v Českém centru ještě dlouho *nedočerťoval*...!“

Jaroslav Verner

Česko zpívalo koledy i v Mnichově

Ve středu 12. prosince 2012 v 18 hodin se rozezněla náměstí mnohých českých měst pěti vybranými českými koledami. K této

adventní akci, kterou pod názvem Česko zpívá koledy pořádá redakce regionálního Deníku, se připojili i krajané v zahraničí. Na mnichovských vánočních trzích na náměstíčku Rindermarkt se nás sešlo asi 40 sokolů i nesokolů, a pod hudebním vedením faráře České katolické misie Bohuslava Švehly jsme si společně zazpívali ty nejkrásnější české vánoční písně. A když už jsme se tak pěkně sešli, nezůstali jsme jen u těch pěti vybraných koled, ale přidali jsme i některé další. Poněvadž jsme však při zpěvu trochu vymrzli, rádi jsme si hned po skončení vystoupení zašli na vánočních trzích k jednomu stánku, kde jsme se svorně zahřáli svařeným vínem i zajímavou místní specialitou – svařeným pivem.

Setkání s premiérem

20. 2. 2013

Při historické návštěvě českého premiéra Petra Nečase v Bavorsku nemohli chybět zástupci mnichovského Sokola, který s přestávkami aktivně žije a působí

v metropoli od roku 1892 a neváže se jen na poslední vlny emigrace.

Petr Nečas vyjádřil v bavorském parlamentu lítost nad zločiny při vyhnání sudetských Němců. Pomohl české sebereflexi, a tím i sebevědomí.

Mnichov byl vždy městem s permanentní českou přítomností a s trvalou tradicí pěstování české kultury, sounáležitosti národních hodnot. V tom byla role Sokola nenahraditelná, a proto i jeho mnichovské dějiny a proměny jsou nejen staré, ale i bohaté. Nemohla se v nich nezrcadlit i složitá a bolestná historie středoevropského regionu i česko-německých vztahů. Dnes ale žijeme jejich příznivější období. Etapu, ve které i pro tradice sokolské určitě je a bude místo.

Ze světa filmu

Náčelnice mnichovského Sokola Eva Steiger ve středu zájmu BR, bavorského televizního štábu. Hodinový snímek byl natáčen v únoru 2013 na mnoha místech v Praze, Mnichově a na venkově v malířském ateliéru Ivana, našeho vzdělávatele. O termínu vysílání Životní linie Ivana Steigera režisérky Evelyn Schels vás budeme informovat.

Ze světa baletu

Bratr Ivan Steiger a ředitel Bavorského státního baletního souboru Ivan Liška nacvičují na Pražském hradě na Oetz 2013.

Jára Cimrman čestným členem mnichovského Sokola

Na členské schůzi TV Sokol Mnichov dne 27. 2. 2013 byl schválen návrh, posvěcený Zdeňkem Svěrákem při naší návštěvě představení České nebe, aby se největší český génius Jára Cimrman stal čestným členem naší sokolské jednoty.

Vítáme tak ve svých sokolských řadách českého velikána světového významu (bohužel dosud ne zcela doceněného), který získal v roce 2005 obrovské množství hlasů v celonárodní anketě Největší Čech a který svůj velký zájem o sokolské hnutí nejlépe vyjádřil postavou Miroslava Tyrše a jeho nezapomenutelnými „nebeskými rozcvíčkami“ v již zmiňované hře České nebe.

Pokud by se snad tento náš krok někomu zcela nezdál, tak potom můžeme jen opakovat slova samotného klasika: „Můžeme o tom diskutovat, můžeme o tom vést spory, můžeme s tím i nesouhlasit, ale to je všechno, co se proti tomu dá dělat...“

Rok co rok: šibřinky

Historie Sokola v Mnichově

První sokolská jednota v Mnichově vznikla přetvořením československé besedy Slovan, založené již v roce 1875, a přejmenováním na sokolskou jednotu Slovan. Dvoudenní Slavnost sloučení spojená s veřejným cvičením proběhla v Mnichově ve dnech 14. a 15. srpna 1892.

Historií Sokola v Mnichově se věnuje i Jan Waldauf ve své knize Sokol – malé dějiny velké myšlenky (Nakladatelství Atelier IM Luhačovice – r. 2007):

Sokol v hlavním městě Bavorska byl založen v roce 1892. Jednota, která v prvních letech své činnosti vykazovala 70 členů, měla v roce 1913 celkem 107 členů, 84 mužů, 23 žen, 4 dorostence a 12 žáků. Cvičení jednoty se konala v prostorách restaurace „Neue Akademie“.

Po první světové válce počet členů značně klesl, cvičili jen muži a ženy a jednota se několikrát octla ve velké finanční tísní.

V roce 1930 vykazovala jednota 79 členů, 58 mužů, 21 žen, dorost a žactvo jednota neměla. Situace se v polovině třicátých let poněkud zlepšila a v roce 1934 při oslavě 28. října vystoupilo opět také žactvo.

V roce 1935 uspořádala jednota hold oběma prezidentům, T. G. Masarykovi a dr. E. Benešovi, jehož se zúčastnilo přes 300 dalších krajanů. V následujícím roce ztratila jednota několik členů odstěhováním se do Československa, včetně dlouholetého starosty bratra Mančála.

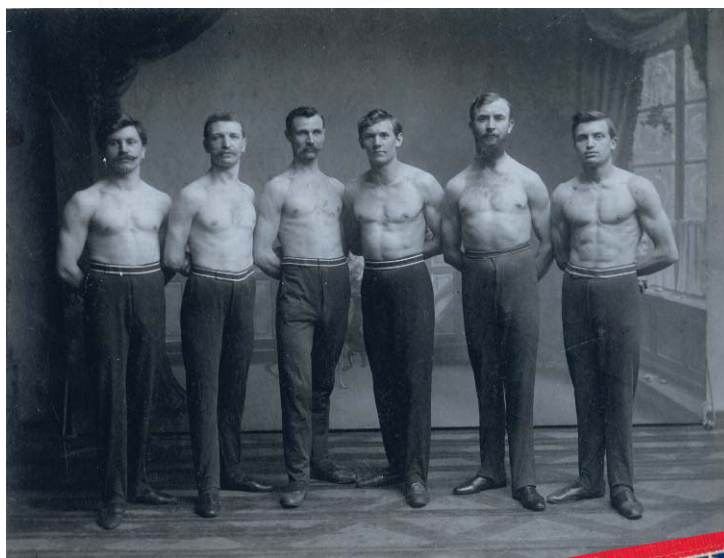
Tělocvičná docházka byla v té době malá, cvičení navštěvovalo průměrně 7 mužů, 9 žen, 4 dorostenci, 5 žáků, 6 žákyň.

V roce 1937 vypravila jednota skupinu dětí do Československa na prázdniny a zahájila propagaci X. všesokolského sletu v Praze, jehož se v následujícím roce zúčastnila většina členů jednoty.

V roce 1939 jednota hlásila, že pilně pokračuje ve své činnosti a že se v pravidelném cvičení počet a úroveň cvičenců opět zvyšuje, třebaže tělocvična, v níž se cvičí, příliš nevyhovuje.

Za války byla jednota rozpuštěna a po válce již do roku 1948 nebyla obnovena.

Oživení sokolských jednot v letech 1948 a 1952 nemělo dlouhého trvání. Teprve činnost sokolské jednoty obnovené v roce 1973 a zaregistrované i německými úřady pokračuje až do dnešních dnů. Ale to víme více než dobře, protože se na činnosti **TV Sokol Mnichov** sami podílíme.

Snímek pořízený mnichovským fotografem Alfredem Paulem v roce 1922 zachycuje skupinu 47 členů jednoty pod pódium neznámé již tělocvičny a je zároveň vzácným důkazem existence praporu, jehož autorství bylo přisuzováno malíři Josefu Mánesovi.

Potvrzení o vykonaném platu za kalendářní čtvrtletí po sobě jdoucí.

19. 21.	19. 22.	19. 23.

Podobizna:
 Podpis: *Ludmila Lerá*
 Jest od: 1928
 Členem sokolské jednoty v: Mnichově
 Razítko jednoty:
 Starosta: *Bohuslav Kottig*
 Dle výnosu min. železnic 57.187-III/3 z 11.XI. 1921.

Potvrzení o vykonaném platu za kalendářní čtvrtletí po sobě jdoucí.

19. 22.	19. 23.	19. 24.

Podobizna:
 Podpis: *Fr. Pingstner*
 Jest členem sokolské jednoty ve: Mnichově
 Razítko jednoty:
 Starosta: *Fr. Muncel*
 Dle výnosu ministerstva železnic 57.187-III/3 z 11.XI. 1921.

SOKOLÍK

zpravodaj a památník TV Sokola Mnichov

P.O. Box 830928, 81709 München, www.sokolmnichov.de

Fotografie: archiv jednoty
 Redakční kolektiv: Ivan Steiger, Jaroslav Verner, Eva Steiger
 Grafická úprava: Václav Kučera, Jan Bouček, Typo+
 Tisk: Tiskárna Flora s.r.o., Praha
 © TV Sokol München 2013